

دنيا

صفیه حلیم

دچاپ کال

۲۰۰۵ ق/تله سپتمبر ۱۳۸۴

خپرونکې: سوما خپرنډويه اداره_ ننګرهار

دچاپ شمیر ۱۰۰۰ ټوکه

کمپوز: محمد جعفر هاند

نیمګړې دنيا ته ډالۍ

Ketabton.com

لومړۍ برخه

دنيا اور پرسته ده خو ډېر خلک اوس هم باور کوي چې دنيا زر پرسته وه او تل به همدغسې وي. دنيا نه د خپل او نه د بل مذهب په هکله خبرې کړې وي. عجيبه خبره دا وه چې ما دنيا په افريقه کې موندلې وه زما اوس هم هغه ورځ په زړه ده چې په جنوبي افريقه کې مې يوه اوونۍ شوې وه. زه د ډرېن په ښار کې د افريقه د يوې نومېالۍ ښځې زلېخا په کور کې ډېره ومه.

د هغې خاوند سلېمان نومېده او دوي دواړه د نيلسن منډ له نړدو ملگرونه فعاله غړی و. د افريقې دې ملي گوند د نژادي ANC وو. سلېمان د توپير پر ضد ډېره مبارزه کړې وه، سلېمان څو واري بندي خانې ته هم ورلېږل شوی و او زلېخا د ښځو د يوې مجلې مدېره وه. زه د خپلې کمپنۍ له خوا ډرېن ته وراستول شوې اوم چې د نوي تيلي ويژن لپاره دفتر پيدا کړم او د ځانگړو پروگرامونه لپاره کار وکړم. پورا درې مياشتې به مې په ډرېن کې تېرولې. په هندوستان کې رانه ځوې او خاوند پاتې و. زلېخا زما ډېر خپال ساتلو او ننيې ټول دوستان را بللي و چې له ما سره وپېژني.

په دې مېلمنو کې دنيا هم وه هغې سپينه سارې ترلې وه، اوږدو وېښتو تهېې څو واري تاو ورکړی و او د يو وړوکی پنډوکی په څېر د دې پر څټ پروت و. دنيا ډېره نرۍ او دننگه وه، د لاسونو گوتېې هم نازکې وې خو گوته په کې نه وه. ما اندازه ولگوله چې دا ناواده ده، د دې سترگې لکه د نورو هندي نژادو ښځو غټې نه وې بلکه اوږدې وې او ماتهيې د چغتايي اربت هاغه زاړه انځورونه را يا ډول چې په کې د ښځو او سرو سترگې اوږدې اوږدې وي. د هغې ټول وجود يو افسانوي کردار ته ورته و ما په محفل کې ډېر عکسونه واخيستل او هغې په هر عکس کې خنډل خو ما ته به داسې ايسېده لکه چې ژاري

هغه ماښام ډېر عجيبه وه او زلېخا زما لپاره ډېره ښه ميلمستيا جوړه کړې وه. گجراتي خواړه، افريقايي موسيقي او د هر نژاد مېلمانه... په ډرېن کې له دوو سوو کالو را هيسې د هند خلک د مزدورۍ لپاره ورتلل او ډېرو په کې هلته کورونه جوړ کړې دي. د نژادي توپير پر ضد دې خلکو هم د تور پوستو سره اوږه په اوږه کمپاين کړی و

په مېلمستيا کې هر چا له ما د هند حالت پوښتلو. په دوي کې ډېر هم هلته په ډربن کې زېږېدلې و د خپل مور او پلار نه يې د هند کيسې اورېدلې وې او اوس دوي له ما د اورېدو کېسو ثبوت غوښتل. دنيا هم ډېرې پوښتنې وکړې او ما ورته ځوابونه هم وېل. د شپې نا وخته چې ټول مېلمانه ولاړل نو ما د زېڅا او د هغې د خدمتگارانو سره د لوبنو په را ټولو پېل و کړ. مونږ خبرې هم کولې او د ځينو مېلمنو په هکله مو يو بل ته معلومات ورکول. ما څو واري خوله خلاصه کړه چې د دنيا په هکله هم څه ووايم خو زېڅا به خبره واړوله. اخر پوښتنه مې ترې وکړه نو راته يې وويل، " دنيا اور پرسته ده، يواځې اوسپړې، يوه خور يې په انگلستان کې ده. دا د يوې لوي کمپنۍ مشره ده چې په ټول افريقه کې څانگې لري. د زېڅا د خبرو نه مې هڅ ووهلو چې دنيا ډېره شتمنه ده. د شپې مې په خپله کتابچه کې د سفر ياداښتونه ليکل او د دنيا په هکله مې يوه جمله ولېکله، "دنيا يوه

"معما ده

راتلونکې څو ورځې ډېرې ژر تېرې شوې. زه به ټوله ورځ بهر وم، ډېرو نورو خلکو سره مې ولېدل، ما بنام به په ټيلي فون اخته شوم. په ډېلې کې مې د خپل دفتر د مشر سره خبرې کولې هغه ته به د ورځې د کار راپور په کار و. کله کله به مې خاوند او زوي روپک سره هم خبرې کولې. روپک هغه وخت د څوارلسو کالو وو

يوه ورځ زېڅا او سلېمان دواړه د يو کانفرنس لپاره جوهانسبرگ ته ولاړل. د دوي لور هم هلته اوسېده او زړه يې و چې د کانفرنس نه وروسته يو څو ورځې د هغې سره پاتې شي. زه په کور کې د يو څو نوکرانو سره پاتې وم. په درېمه ورځ يوې تور پوستې خدمت گارې راته وويل چې د ډوډۍ شيان په خلاصېدو دي. زه د هغې سره نږدې بازار ته ولاړم، سودا مې وکړه، درنې خلتي مو را واخيستي او سرک ته را وو تلو

په دې کې مې دنيا وليده چې هغې هم سودا کړې وه او د خپل موټر لوري ته روانه وه. زه يې ولېدم نو ودرېده، حال احواليې رانه وپوښتو، بيابې وويل، "کور ته به څنگه ځي؟" ما ورته وويل، "يوه ټيکسي به ونيسو" هغه ناراضه غونډې شوه. ما ته يې داسې وکتل لکه يو مور چې ماشوم ته خبرداري ورکوي. "ته خبره يې چه دلته کله کله ټيکسي په لاره کې ودرول کېږي او د مسافرو نه سامان او مال هر څه وري" ما داسې کيسې اورېدلې وې خو اوس بله لاره نه وه. هغې راته وويل، "تا سو به ما سره

حئی" مونږ خپل سامان د هغې موټر ته یووړو. په مخکې سیت د هغې ډریور ناست و خو دنیا موټر په خپله چلوو. د موټر د روانېدو سره تېپ چالان شو او یوه غمښنه هندي سندره پېل شوه.

دنیا په ټوله لار زما د کارونو په هکله پوښتنې کولې. د زلېخا کورته چې را ورسېدو نو سامان مو بنکته کړو. اوس دنیا په دې ټینګار کوو چې زه دې هغې سره ولاړه شم. یو څه بحث نه وروسته ما د هغې خبره ومنله. خدمتګارې ته مې وویل، " که زلېخا ټیلي فون وکړو نو ورته ووايه چې زه د دنیا کور ته تللي يم او د یوولسو بجو نه وړاندې به راځم" زلېخا یا سلېمان به هره شپه له جوهانسبرګ نه ټیلي فون کوو او زما حال به یې پوښتلو.

د دنیا کور د یوې غونډۍ د پاسه و. دلته ډېرو شتمنو خلکو په داسې غونډیو کورونه جوړ کړي و او تاو راتاو سرک هر کورته رسېدلی و. د غونډۍ د پاسه په وروستی گوټ پېر چې ورسېدو نو دنیا موټر ودروو. بنکته شني ونې او بوټي دومره ډیر و چې سرک په کې نه بنکارېدو. دنیا یو څو شپې بنکته کتل او ما داسې وگڼله لکه چې دا د دې سیمې د نندارې لپاره ودرېده. ما هم بنکته کتل، بیا مې وویل، " څومره بنایسته ځای دی...ستا د کور دا لاره مې ډېره خوښه شوه". دنیا هیڅ ونه وپل، موټري روان کړو او بیا د دې د کور په لویه دروازه کې داخل شو.

د دې دروازې نه تر کوره پورې هم سرک پوخ جوړ و هرې خوا ته شنه بوټي، ونې او د افریقائي گلونو مېلي جوړي وې. هغې موټر ودروو نو مونږ را بنکته شو. د یوې بلې دروازې نه ور دننه شو چې د هغې یوې خدمتګارې ورته خلاصه کړې وه. دننه یوه وړه کوټه ورپسې دالان او بیا د ناستې لوبه کوټه وه.

د دې لوبې کوټې په منځ کې د نېمې سپورمۍ په شکل یوه ستنه ولاړه وه د دې ستنې رنګ طلاېي و او په کې یو لوی طلاېي طشت اېښی و چې وړه ډیوه په کې بله وه. د کور نور سامان هم ډېر قیمتي و، یو څو تور پوستي خدمتګاران اخوا دېخوا گرځېدل. دنیا ما نه معذرت وغوښتو او دننه د خوب کوټې ته ولاړه. یوه خدمتګار راته د تازه مېوو اوبه په گېلاس کې راوړل.

ما د کوټې یو یو شي ته کتل او د هغوي ستاینه مې په زړه کې کوله. ډېر وخت تېرشو او دنیا چې بېرته راغله نو جامبيې بدلې کړې وې. د افریقايي

ډوله اوږد نسواري کميسيې اغوستې او وپېنټهېې خلاص پريښي و چې د دې تر گونډو رسېدل. ما ته نا بېره خپله پوښتنه راياده شوه چې دومره ښکلې او شتمنه ښځه ولې يواځې ژوند کوي؟ خو دومره مې نشو کولې چې له دنيا وپوښتم. زه تر اوسه دنيا ته دومره نه وم نژدې چې داسې پوښتنه مې ترې کړې وي

تر ډېره وخته مو زما د کار په هکله خبرې کولې هغې راته د افریقه د ځينو نومياو خلکو نومونه او ټيلي فون نمبرې راکړې چې د کار لپاره مې په کارې وي. په دې کې يوې خدمتگاري د ډوډۍ غږ وکړو او مونږ پاسېدو. د ډوډۍ په کوټه کې مېز د رنگا رنگو خواړو ډک و. ما د هغې نه پوښتنه وکړه چې "که نن زه درسره نه وای نو تا به دا خواړه څنگه خوړلې؟" دنيا په زوره وخنډل، "نن ډېره ښه ورځ ده چې زه په دې مېز ډوډۍ خورم. نور کله زه په يو پنتوس کې د ټي وي مخې ته د ما ښام ډوډۍ خورم" ما د هغې د کار او د دفتر په هکله پوښتنې پېل کړې. دنيا راته د خواړو شيان هم راکول او ورو ورو د خپلې کمپنۍ په اړه يې خبرې هم کولې.

دوې تجارتي مالونه د اوبو د لارې يو او بل هيواد ته ورلېږل. دا به کله کله نورو هيوادونو ته هم ورتله. ما ترې پوښتنه وکړه چې ايا دا کمپني هغې په خپله جوړه کړې وه؟ نو هغې لنډ ځواب راته راکړ، "نه په ميراث کې راته پاتې شوېده." مونږ لا ډوډۍ نه وه خلاصه کړې چې ټيلي فون وغږېدو او هغه د ډير وخت لپاره په خبرو بوخته شوه. د شپې لس بجې شوې نو هغې پخپله راته د تللو وويل. په دې ښار کې نا وخته گرځېدل خطر لري. د هغې د ډرايور سره يوه خدمتگاره هم مخې ته په موټر کې کېناسته او زه يې د زلېځا کور ته بوتلم.

راتلونکې څو ورځې نورې هم مصروفې وې. د هندوستان نه زما د ټيلي ويژن د شبکې نور خلک د کېمرو سره رارسېدلي و. د ډربن نه څو ميله لېرې د "فينکس" نومې ښار گوټې کې د مها تما گاندهې د ژوند په هکله يو سېمينار جوړ شوی و. گاندهې د دې ښار نه د قانوني وکیل په توگه په کار پېل کړې و. هغه وخت په هندوستان کې چا د ده نوم هم نه و اورېدلی. د هند د کانگرس گوند بنسټ په دې ښار کې اېښودل شوی و. مونږ د گاندهې په ژوند د يو فلم په پلان کار کوو.

په فینکس کې زما د استوګنې لپاره د زلېخا ورور ابراهیم د خپل کور دروازې راته پرانستې وې. ابراهیم په خپله قانوني وکیل و او یوه لور یې وه چې په پښو معذوره او ټوله ورځ به یې خطاطي کوله. د یوې اوونۍ د سخت کار او منډو تررو نه وروسته زما همکاران ولاړل او زه د دوو نورو ورځو لپاره په فینکس کې پاتې شوم. د ډېرو ورځو وروسته مې بېګاه شپه په ارامه خوب وکړو او سحر نا وخته را پا څېدم. د ابراهیم مېرمنې زبېدې خپله لور یو نندارتون ته بېولې وه. زه د ناستې کوټې ته را بنکته شوم چې هره ورځ به دلته مونږ ټولو د سحر چای څښلې. زما د کار د کاغذونو یوه بېګ هم دلته اېښې و. د دې نه مې ټولې دوسیې او کاغذونه راوویستل او کوم عکسونه چې چاپ شوي و، هغه مې په بېلابېلو لفافو کې کېښودل. اضافه کاغذونه مې یوې خوا ته غورځول او د ناستې د کوټې ټول مېز مې نیولی و.

ایبې چې د ابراهیم د ور نوم و، بهر په باغ کې بوټو ته اوبه ورکولې او د چایو لپاره چې را دننه شو نو زما په ځینو عکسونو یې نظر پرېوتو. په دې کې یوه د دنیا رنگین عکس و چې ما د لومړي مېلمستیا په وخت اخستی و. داسې عکسونه به کله نا کله ما د یو مضمون سره د هندوستان ورځپاڼو ته هم ور لېږل. ایبې ښه شپه عکس ته وکتل او بیا یې رانه پوښتنه وکړه، "ته دنیا له نږدې پېژني؟" ما ورته د هغې ماښام کیسه وکړه چې دنیا له ځانه سره بیولې وم.

ایبې په صوفه کېناستو او بله پوښتنه یې رانه وکړه، "ستا په فکر دنیا زر پرسته ده؟" ما ته د ایبې دا پوښتنه احمقانه ښکاره شوه. "په دې نړۍ کې کوم کس دی چې مال او زر یې نه خوښېږي؟" ما د ځواب په ځای ترینه پوښتنه وکړه نو ایبې یو څو شېبې غلې پاتې شو. بیا یې وویل، "ستا څه خیال دی چې دنیا ولې واده نه دی کړی؟" ما ورته وویل، "نن سبا ډېرې ښځې چې لوړو ځایونو ته رسېدلې دي، واده نه کوي... دا څه دومره ځېړانونکې خبره هم نه ده" په دې وخت کې خدمتګار د پټنوس سره را دننه شو او مونږ په چایو اخته شو.

ایبې راته د خوارو شیان په پلټې کې اېښودل او زما د خبرو په ځواب کې لگیا و، "زه دا منم چې ځینې ښځې د خپل مسلک کار یا د سبق لاره خپله کړي نو واده کړی ژوند ورته عبث ښکاري، خو دنیا یوه معمولي ښځه ده هغې سبق هم زیات نه دی وېلې" ما د دنیا دفاع وکړه، "دا ښايې چې هغه

دومره استعداد لري چې بي له اوچت تعليم د پلار دا لويه کمپني دومره په کاميابي وچلوي " د پلار کمپني... ها ها ها ها " ايبي يو برچ ووهلو او تر څو چې ده خنډل ما د ده د غټي خپټي ننداره کوله چې بنکته پورته کېده . بيا دى ناڅاپه د خدمتگار په ليدلو غلى شو چې د گرمو چايو د چپنک سره را دننه شو

ما د چايو پيال په لکه کړه او ايبي نه مي پوښتنه وکړه، " دنيا د پلار د کمپني وارثه نه ده؟ هغه يو څه په طنز او يو څه په افسوس راته وويل، " نه دا کمپني د دې د پلار نه ده... د دې د تره او ما ما هم نه ده... " زه حېرانه شوم، " نو بيا چا ورته دومره سخاوت کړى دى؟ " ايبي وويل، " د دې د مور څوک لېرې خپل و... لکه چې د ما ما زوي يي و... اسمعيل سپټه... قريبا پنځوس کاله کېږي چې دا کمپني يي جوړه کړې وه... ته خو خبره يي چې د نژادي توپير په کلونو کې تور پوستو او غنم رنگو نه شو کولې چې لوي کاروبار په لاس کې واخلي. خو اسمعيل سپټه د بمبي يو تجار و او د سپين پوستو په حکومت کې يي ځيني خلک پېژندل چې د هندوستان نه دلته راغلي و، ځکه هغه ته د دې کمپني د دفتر پرانستلو اجازه ورکړې شوې وه. دا د هندوستان د يو مسلمان تجار لومړى کمپني وه "

د درېره... يوه شپه... ما ايبي ته لاس و خوځوو. " اسمعيل سپټه مسلمان و. دنيا زردشتي مذهب منونکي ده، د دوي خپلوي څنگه کېدى شي؟ " ايبي د چايو پيال پر مېز کېښوده او وې وېل، " هم هاغسي لکه چې د گجرات محمد علي جناح بنځه زردشتي وه " زه يو څه پيکه شوم، خو بيا مي د ايبي نه پوښتنه وکړه، " اسمعيل سپټه به اولاد نه لاره؟ " ايبي ژر وويل، " نه... د اسمعيل سپټه يو ځوى و چې شهريار نومېدو

د دې خبرې په اورېدو زما تلوسه زياته شوه، د سترگو په رپ کې مي په پخپله د دنيا او د شهريار د مينې داستان جوړ کړو. د هغه نه مي پوښتنه وکړه، " بڼه نو دنيا د شهريار خوښه وه؟ " ايبي بيا په زوره و خنډل او راته يي وويل، " بې شکه ته ډېره هوښياره يي زلېخا راته ستا د پوهې خبره کړې وه خو باور مي نه راتلو. " زه په خپل صيفت اورېدو يو څه نا ارامه شومه خو بيا مي ايبي ته په سواله سترگو وکتل، هغه راته موسکى شو او وويل، وروسته همدغسي وه خو د اسمعيل سپټه او د دنيا د کورنۍ تر منځ د ځمکې او د اسمان فاصله وه.

د دنیا پلار د ډربن په لوی بازار کې یو وړوکی دوکان لرلو چې په کې هندي مسالې او د خواړو شیان خرڅول. د دې مور په روغتون کې نرسه وه، د دوی په درې اولادونو کې یواځې د دنیا ورور چې دی هم سلېمان نومېدو سبق وویل او په ملکي سروس کې یې کار پیل کړ، د دنیا مشره خور تهینه په کالج کې وه چې انگلستان ته په سپل ولاړه او هم هلته یې د یو هندو ډاکټر سره واده وکړ. پاتې شوه دنیا نو دا په سبق کې ډېره وروسته وه، د بنوو نځي تعلیم چې یې خلاص کړو نو د تیارو جامو په یو دوکان کې یې کار کوو.

ما نه خپل کاغذونه او عکسونه هیر و او ایبې ته مې غوږ نیوې و، "بنه نو دنیا بیا څرنگه د اسمعیل سیټه د کمپنۍ مالکه شوه؟" ایبې د خپله ځایه را پاڅېدو او د دروازي لورې ته روان خبره یې جاري وساتله، "اسمعیل سیټه چې مړ شو نو..." ما خبره د هغې له خولې واخیسته، "څنگه مړ شو؟" ایبې ماته مخ راواړو او وې وېل، "دا هم یوه معما ده چې تر اوسه نه ده حل شوې، دی یوه ورځ په کشتۍ کې موریطانیه ته د سپل لپاره روان و، بنځه هم ورسره وه، چې د سمندر په منځ کې کشتۍ ډوبه شوه. دا د هغه وخت ډیر مشهور خبر و، حکومت ډیرې پلټنې وکړې خو د کشتۍ د چپه کېدو سبب معلوم نه شو. دلته په ډربن کې داسې اوازې وه چې گني د سپین پوستو یوې کمپنۍ چې د اسمعیل سیټه سره رقابت لرلو، د ده لپاره په سمندر کې کومه لومه اېښي وه.

زما سترگو مخې ته د ډربن د سمندر رڼو اوبو څپې وهلې. په دې ملک کې د څرمنې د رنگ په اساس څومره خلکو سره ظلم شوي و. د زلپخا یوه بله ملگرې چې رشېده نومېده، کونډه وه. هغې راته د خپل خاوند د مړینې کیسه کړې وه، دې په موټر کې کور ته را روان و چې په لاره کې د یوې لارۍ سره یې موټر وجنگېدو، په موټر کې د ده سپین همکاران هم ناست و هغوي یې سمدستي نږدې روغتون ته ورسول. د دې خاوند سپین پوست نه لرلو او د هغه لپاره د تور پوستو د روغتون نه یو امبولانس را وغوښتل شو. دا د روغتون د پېښې د ځای نه پنځوس کیلومتره لرې و، تر څو چې د رشیدې خاوند روغتون ته وړل کېدو په لاره کې ساه ورکړه.

زه د خپلو خیالونو نه هاغه وخت را بهر شوم چې یو چا مې په اوږو لاس کېښودو. دا د ایبې لور فاطمه وه چې په خپلې څرخې چوکۍ ناسته وه او راته یې و خندل. زه را پاڅېدېم او د هغې مخ مې ښکل کړو، د دیارلسو

کالو فاطمه دومره مینه ناکه او با حوصله وه چي کله کله به ماته د دي په حالت ژړا راتله. هغي د نندارتون نه راته د شنو طوطيانو د وزرونو جوړي غور والی راوري وي. ما ترېنه د نندارتون په هکله پوښتني کولي او دي راته په يوه ساه د خپل چکر کيسه وکړه. موريي لږ وخت لپاره کوټي ته سر را دننه کړی، خو بيا بي ولېدل چي زه د فاطمي سره مصروفه اوم نو پخلنخي ته ورغلي وه. ما نه د دنيا کيسه هېره وه او د فاطمي معصومو خبرو ته مي غور نيولي و.

بيا مي خپلو کاغذونو او عکسونو ته پام شو نو هرڅه مي راټول کړل او فاطمي ته مي وويل، "زه د جا مو بدلولو نه وروستو درخم." ايبي لکه چي باغ کي و. فاطمي د خپلي څرخي چوکي مخ د کوټي هغي دروازي ته کړو چي باغ ته خلاصېده. زه خبره ووم چي هغه به ځان ته پخپله دروازه خلاصوي او بيا به چوکي په هغه سيمتي تختي ورغروي چي هم د دي لپاره جوړه کړي شوي وه. هغه مي څو واري په دي کار ليدلي وه.

په دي کور کي هره دروازه د فاطمي لپاره برابره کړي شوي وه، دويم منزل ته د ختلو لپاره ورته يو برقي لفت لگېدلی و، د ډوډي په کوټه کي د لوی مېز يو سر لږ ټيټ و چي فاطمي به ورباندي ډوډي خوړله. د هغي سره په خبرو به مي د زوی مینه ماته شوه، که څه هم هره دوپمه شپه به يا ما او يا به مي زوی راته ټيلي فون کوو او خبري به مو کولي.

ده ځان له بېل کمپيوټر غوښتلو او پلار ورله اجازه نه ورکوله. يوه شپه ما د خاوند سره ډېري اوردي خبري وکړي. زما زړه په مسافري کي ډېر نرم شوي و او ما غوښتل چي زوی مي چي هر څه غواړي، ورته واخيستل شي. خو پلار يي راسره ډېر دليلونه وويل، يو دليل يي قوی و او هغه دا چي په دوو مياشتو کي د ده د لسم امتحان کېدونکي و او مونږ غوښتل چي دی په پوره توجه امتحان ته تياری ونيسي.

زه چي د غرمي د ډوډي لپاره بېرته بنکته ولاړم نو ايبي، فاطمه او زبيده دري واړه په باغ کي و. زما په ليدو زبيدي خدمتگاري ته اشاره وکړه او دوي په مېز د ډوډي شيان کېښودل، پاتي ورځ مي هم په باغ کي د فاطمي په خبرو اورېدو تېره کړه. زه بله ورځ د فينيکس نه تلمه، کډه مي وتړله او په زړه کي مي ډېري خبري د دنيا په هکله پاتي وي خو هيڅ موقعه پېدا نه

شوه ځکه ایبي او زبېدې د فاطمې په وړاندې د نورو خلکو کیسي نه کولي او مانه غوښتل چې د دوي د کور دا دود مات کړم. په بل سحر وختي زه په کوچ (بس) کې بېرته ډرېن ته روانه شوم. په لاره کې مې د نورو ښارونو د سېل پلانونه جوړول. د "سپينو سپو" په نوم دا کوچونه (بسونه) ډېر ارامه و، چای ډوډۍ به يې هم په کې ورکوله خو کرایه يې دومره لوړه وه چې عامو خلکو به په کې سفر نه شو کولای. په ډرېن کې د دې کوچ په تم ځای راته سلېمان ولاړو. د هغه سره په موټر کې کېناستم نو په لاره يې راته وويل، "تا پسي د هند نه درې پېغامونه راغلي دي." زه وارخطا شوم، "خبریت؟" هغه راته ډاډ راکړو، "درې واړه د دفتر نه و، دوي د ایبي کور ته هم ټېليفون کړی و خو ته بيا وتلي وې."

کور ته په رسېدو د زلېخا سره مې روغېر نه وروستو هند ته ټيلي فون وکړو. خپل مشر راته وویل، "بېرته راشه." هلته په دفتر کې د څه مودې راهیسي د دو همکارانو تر منځ شخړه روانه وه، دواړه له کاره ویستل شوي و او زما ضرورت و. زما دفتر راته د بلې ورځې د الوتکې د سیت غم خوړلی و. ټيلي فون مې بند کړو نو زلېخا راته وويل، "زه پوهېدم چې ته هیڅ نه شي کولای ځکه خو مې ستا لپاره نن الوداعي مېلمستیا جوړه کړېده."

زه داسې نا بېره بېرته تللو ته هیڅ وخت تیاره نه اوم. څومره پروگرامونه مې جوړ کړي و. په یوه میاشت کې مې دوه درې نور ښارونه لېدل، بازار نه تحفي اخیستل. ما د ټولو ملګرو لپاره چې هلته يې ما سره مرسته کړې وه هیڅ سوغات نه و اخیستی. کله چې حالات زما په وس کې نه وې نو سخته ژړا راځي، نږدې وه چې په لپو لپو اوښکې مې توې کړی وای چې زلېخا راوړاندې شوه او زه يې په غېږ کې ونيولم. ما زړه کلک کړو او د تلو لپاره مې تیاری شروع کړه. په منډه بازار ته ولاړم او د خاوند او زوی لپاره مې شيان و اخیستل. د زلېخا د کور لپاره مې یوه لوبه ګلدسته و اخیسته او کور ته راغلم. د ما ښام سره مېلمانې هم یو یو را ښکاره شول.

دوهمه برخه

ډېر نور خلک چې مصروفه و هغوي ته مي په ټيليفون خدای په امانې ووبله. دنيا هم راغله، هغه سترې معلومېده، سترگې يې له خوبه ډکې بنکارېدې خبرې يې هم ورو ورو کولې. ما ترې پوښته وکړه، "ته ناروغه يې؟" هغه موسکې شوه، "نه... سترې يم،" بيا يې د شونډو په منځ کې لکه د يوې سلگۍ يې ووبل، "له ژونده سترې يم" ما غوښتل چې هغې سره يو گوټ کې کينم او بسې ډېرې خبرې ورسره وکړم. خو په مېلمستيا کې ټولو زما سره خبرې غوښتل. زما د صحت لپاره يو جام پورته شو، گيلاسونه وځنگېدل، زلپخا او سلپمان د مالتو اوبه څښلې. زما دنيا ته پام شو، هغې خپل جام همدغسې نيولی و. د ډوډۍ پر وخت دې له زلپخا معذرت و غوښتو چې سترې ده او کور ته تلل غواړي. زه تر برنډې ورسره بهر ولاړم، دا ورو ورو په سپينو مرمرينو پونډو بنکته شوه. ما د دې پښو ته کتل، د ټيټې پونډې او د تورې څرمنې جوړ په ساده چپلکو کې د هغې گلابي پښې ډېرې بنايسته بنکارېدې، نن هغې ژېړه او توره ساړې تړلې وه، دنيا ما په بل ډول لباس کې نه وه ليدلې. د هغې په وېښتو کې به د رامپيل يوه لړۍ هم کله نا کله تومبلې وه، خونن يې د وېښتو اوږده کمڅۍ په شا اوږده را اوږېده. دنيا ورو ورو د خپل موټر په لوري ولاړه، ډرپور ورته دروازه خلاصه کړه او هغه په شا سيټ کې کېناسته. موټر چې لوي دروازي ته تاوېدو نو ما په وروستي ځل د دنيا څېره وليده. هغې راته شيشې نه لاس وخوځوو او ما ته داسې ايسپده لکه چې يو ډير بڼه فلم وروستی غمښنه ننداره مې کوله. له دروازي خوا تکه توره تياره وه، ما غوښتل چې اوس په دې توره پرده نومونه راښکاره شي. کاشکې دا فلم وای، يو چا زما په اوږو لاس کيښودو او زه يې دننه بوتلم.

په هغه ماښام هر چا چې راسره خدای په امانې کوله نو زما په سترگو کې به اوبښکې راغلي. زما دا ټول ملگري مسلمانان و، په جنوبي افريقي کې زه د ډېرو کمو هندوانو مېلمنه اوم. زلپخا او سلپمان زه په کور کې داسې ساتلي اوم لکه چې زه د دوي ډېره نږدې خپله اوم. زه چې تر څو ژوندي يم، د دوي د مهربانۍ بدل ورته نه شم ورکولی.

په بله ورځ د ډرېن نه جوهانسبرگ او بيا له هاغه ځايه د هندوستان په الوتکه کې کېناستم. خپل وطن ته په راتلو ډېره خوشحاله نه شوم. بيا هم هغه دفتر وو، هم هغه سترې کارونه. دا بې لاسه چې زمونږ په فلپټ کې

مورگان پیدا شوي و. په دوو میاشتو کې زما کور د خاوند او د زوی د لاسه داسې شوی و چې د پیژندلو نه و. هر ځای چې یې ډوډی خوړلې وه لوبښي یې هم هلته پرېښي و. زه دومره ناڅاپه کورته راغلي وم چې دوي د صفای لپاره وخت نه و پیدا کړی.

یوه جینی چې د ځای پاکولو او جامو وینځلو لپاره به راتله، د وخته تښتېدلې وه. زما اعصاب خراب شول هلته په جنوبي افریقه کې څومره خلکو ته مې بلنه ورکړې وه چې هند کې به زما په کور کې ایساریرئ. د ښاروالی خلکو ته مې تیلی فون وکړو او دوي خپل کسان راواستول. هغوي راته امر وکړو چې کور به یوې اوونۍ لپاره پرېږدو ځکه چې د مورگانو دارو زهرژن و. مونږ یوه هوټل کې کوټه په کراپه کړه او کله چې کور مو پاک شو نو بېرته ورته ورغلو.

زلېخا غوښتل چې هند ته راشي او د خپل مور پلار وطن وویني خو دا موقعه ورته پیدا نه شوه. ما ټولو ملگرو ته ایملونه استول، دنیا ته مې هم څو واري لیک ور واستوو خو هغې د یو ځواب هم را نه کړو، بیا مې ورته تیلی فون وکړو نو خدمتگاري راته وویل چې دا په کور کې نه وه.

ورو ورو زه پخپلو کارونو کې دومره بوخته شوم چې د جنوبي افریقي انځورونه مې د ذهن له پردو تټ شول. یوه رابطه مې د زلېخا او سلېمان سره ټینګه وه چې دوي به کله کله راته ټېلي فون کوو.

بیا یوه اوونۍ داسې هم راغله چې ایبي راته ټېلي فون وکړو او د سلېمان د مړینې خبر یې راکړو. زمونږ ټېلي فون د دروازي سره جوخت د پخلنځي په لاره ایښی و نو زه هم هلته پر زمکه پرېوتم او دومره ډېر مې وژړل چې زوی وار خطا گاونډ کې ډاکټر ته ټېلي فون وکړو. سلېمان یو ډېر اوچت انسان و، زما خاوند د زلېخا سره رابطه وکړه او زما حال یې ورته وویل. زلېخا راسره خبرې وکړې او تسلي یې راکړه. زه حېرانه وم چې زلېخا څومره لویه حوصله لري.

زمونږ کمپنی د سلېمان پر ژوند یو اوږد راپور خپورکړو. د دې راپور لپاره ما خپل ټول توان یو ځای کړی و او پورا معلومات مې خلکو ته ورکړل. د دې پېښې لا یوه میاشت نه وه تېره چې زما خاوند جیدار د زړه د حملې نه وروسته روغتون ته بوتلې شو. زه په هغه ورځ دفتر کې وم او تر څو چې روغتون ته رسېدم، دی بیا په هوش کې و. راتلونکي ورځې

ډېرې ستړې کونکې وې. د ډېلي بنار د زړه ډاکټران چې مونږ پېژندل د هغوي نه مو مشوره واخيسته.

د جيدار د زړه يو رگ بند شوی و او عمليات يې په هند کې کېدې شو، خو پېسه ورته پکار وه. په دوبي کې مې د ايندروور او د هغې خاوند سره هم هره ورځ خبرې کېدې. دوي راته صلاح راکړه چې هلته ورشو ځکه دوي ډېر ډاکټران پېژندل او په عملياتو هم ډير لگښت نه راتلو.

ما د خپل دفتر نه د يو مياشت رخصت واخيستو، خاوند ته مې بې له هغې د ناروغۍ رخصتي ورکړې شوې وه. د زوی امتحانونه مې سر ته رسېدلي و. ويزې مو واخيستي او دوبي ته ولاړو، څو ورځې مو د معينو او نورو معلوماتو کې تېر شول. د اپرېشن په ورځ مې زوی د ايندروور د اولادونو سره يو ځای د سمندر سېل ته ورواستوو. مونږ روغتون ته ولاړو.

کوز ماسپينين راته يو نرسې خبر راکړو چې عمليات پيلېږي. ايندروور مې په خپله هلته موجوده وه او زه په يوه کوټه کې د تيلي ويژن مخې ته ناسته وم، د زړه د عملياتو فلم يې په دې ټي وي ښکاره کوو. يو څو ډاکټران او نرسان هم هلته موجود و. دا زما لپاره يوه نوې تجربه وه. د واده په شروع ورځو کې زما خاوند راته څو واري دا خبره کړې وه چې ته زما په زړه کې اوسې. اوس يې زړه ټولو ليدو. زما له سترگو اوبنکې روانې وې، راسره ناستې يوې ډاکټرې تسلي راکوله، "داسې عمليات هره ورځ کېږي دا خو ډير معمولي اپرېشن دی"

دا خبره راته ډېرو ډاکټرانو څو واري کړې وه خو زه د سلېمان مړينې دومره وېرولې وم چې د هېچا په خبره مې تسلي نه کېده. څو ساعته مې دغسې تېر شول نو زما د سترگو اوبنکې هم وچې شوې. زه ډېره ستړې وم او يوې خبرې اورېدو ته مې ټول وجود غوږ غوږ و. نه پوهېږم چې ماښام و او که شپه... زما ايندروور هغه کوټې ته راغله، زه يې په غېږ کې ونيولم او راته يې وويل، "شکر چې ورور مې جوړ دی اپرېشن کا مياښه و."

شپه مې هم هلته يوې کوټې کې وکړه. بل سحر مې چای وڅښلې او بيا يې راته اجازه راکړه چې زه جيدار ووينم. دی په هوش کې و خو د ډېرو خبرو اجازه ورته نه وه. تر غرمې ورسره وم، بيا مې زوی راغی او پلار يې يوه شپه وليدو. ما ته يې په غوږ کې وويل، "موري زه ټوله شپه په

خوب کي وېرېدم. " زړه مې بيا را ډک شو، بيگا شپه لومړی ځل و چې ده سره نه مور وه او نه پلار. د ده قد اوس تر ما لوړ و د لېرې به د يو سړي گومان پرې کېدو. مونږ ورته ډېر اعتماد وربښلی و، د وړوکوالي نه يې خپل کارونه په خپله کول خو ما په خپل غم کې دا هېر کړي و چې دې اوس هم ماشوم دی.

يوه اوونۍ وروسته جیدار کور ته راغی، د ده د خواړو او د سپک ورزش پروگرام راته ښودل شوی و. څو ورځې چې تېرې شوې نو ایندروور مې د ده د بيا روغتيا په وياړ يوه وړه میلستيا جوړه کړه. مونږ په دوبي کې هيڅوک نه پېژندل خو ایندروور او د هغې خاوند د ډېرو همکارانو کورونو تلل راتلل نو په دوي کې يې ځينې راوبلل.

ما ډېره موده وروسته ځان جوړ کړ، دايندروور په وېنا مې سره ښارسي ساری وټرله، که نه زه خو په هند کې هم ټوله ورځ په پتلون کې گرځېدم. يو څو کسان راغلي و، نور پاتې وو، ماشومانو ته مو د وخته ډوډۍ ورکړې وه او دوي بره په کوټه کې په کمپيوټر لوبې کولې.

يو وخت د دروازي ټلې وغږېده نو زه ولاړم چې مېلمانه را دننه کړم. هلته د پاڅه عمر ښځه او سړی ولاړو، سړي راته خپل نوم ډاکټر شرما وښودو. ما ميرمن شرما او ډاکټر دواړو ته هر کلي ووېل، ځان مې وروپېژندلو او دوي مې د ناستې کوټې ته وروستل. مېلمستيا ډېره ښه وه، د ډوډۍ نه وروسته درې څلور وړې ډلې جوړې او خبرې پيل شوې وې. ما اندازه ولگوله چې په دې ټولو کسانو کې يو زه او يوه مېرمن شرما ډاکټراني نه وو، نورو ټولو د طب او د مريضانو خبرې کولې.

مېرمن شرما يوي خوا ته غلې ناسته وه، زه ولاړم او هغې سره جوخته کېناستم. د څو خبرو نه وروسته زما له خولې د جنوبي افريقه د سفر يادونه وشوه. مېرمن شرما ټکان وخورو، راته يې ووېل، " ته کوم ښار ته تللي وي؟ " ورته مې ووېل، " ډرېن کې وم خو نورو ځايونو ته هم تللي يم " ميرمن شرما ووېل، " په ډرېن کې زما خور هم اوسېږي، د يوي کمپنۍ مشره ده، دنيا نومېږي. اوس ما ټکان وخورو، هغه ښځه چې زه ورسره تېرو درې ساعتو کې معرفي شوم، د دنيا خور ته مينه وه.

دنيا څومره وړه ده، ما په هندي کې ورته ووېل، " بيا مې خپله خبره سمه کړه، " هغه دنيا نه چې ستا خور ده، دا دنيا چې مونږ پکې ژوند کوو. " ته مينې وځنډل، " مونږ په ورکتوب کې دنيا پورې ملنډې وهلې، کله به مو

ووبل دنيا فريب وركوي، كله به مو ووبل دنيا دروغژنه ده، هغي به مور ته گيله يوره نو مونږ به وخنډل چې دا خبرې خو مو دې دنيا پورې كولي " د نومونو خبره ياده شوه نو ما تهمنيې ته وويل، " په جنوبي افريقي كې د مسلمانانو نومونه ډېر محدوده دي، د بنځو نومونه زلځا، زبېده او د سپرو نومونه ابراهيم، اسمعيل دي. په هر كور كې دا نومونه اېښودل كېږي، په ډربن كې څوارلس سړي او يو څو بنځي په دې نومونو پېژنم."

په دې وخت كې نورو هم زمونږ خبرو ته غور نيولى و. زما خاوند ووبل، " نوم او شخصيت چې كله په خپلو كې سمون نه خوري نو زما كانه كېږي. پلار را باندې جیدار نوم ايښى و، يعنې زړه لرونكى او زه دا دى د زړه د لاسه ناروغه يم" ټولو په زوره وخنډل. د خبرو لپاره نوې موضوع پيدا شوه. ما غوښتل چې د تهمنيې سره د دنيا خبرې وكړم، دهغي حال وپوښتم. هغي هم له ما سره خبرې غوښتلې نو ورو غونډې بهر برنډې ته ووتلو. هلته د پرور په چوكيو كېناستو، تهمينه هاغسي نه وه لكه چې دنيا وه، دمخ شباهت يې يو څه ورته وو خو تهمينه چاغه وه. وېښته يې لنډو او لمنه يې اغوستې وه. زه حېرانه شوم كله چې تهمنيې راته ووبل، " دنيا له هغي درې كاله كشره وه او د هغي په بله خبره ډيره خواشيني شوم كله چې راته يې ووبل، " دنيا ډېره ناروغه ده" يو داسې عجيبه ناروغي ورته پيدا شوې ده چې د وجود رگونه يې په وچېدو دي. له گرځېدو پاتې ده او اوس خو ورته څرخي چوكى اخيستل شوې ده ځكه د دې پښې اوس كار نه كوي.

ما ته د دنيا هغه وروستى انځور سترگو ته ودرېدو، د هغي گلابي پښې او دهغي تگ. دا ځنگه كېدى شي چې يو روغ جوړ انسان دومره ژر له پښو ولوېږي. د تهمنيې په سترگو كې اوښكې راغلي خو ژر يې خپلې شونډې د غاښونو لاندې ونيولې، بيا يې يو اسوېلى وكړو، " دنيا ډيره بد بخته ده، څومره خلكو ورسره واده غوښتل خو دې همدغسي ژوند تېر كړو. تهمنيې راته مخ راواړو او پوښتنه يې رانه وكړه. " ته خو د دينا په ژوند خبره يې؟" ما ورته ووبل، " ډېره نه... زما سفر لنډ و او دنيا په خپله ما ته هېڅ نه دې وېلې. تهمنيې اسمان ته وكتل او لگيا شوه، " هم دغه خو غضب دى چې دنيا هېچا ته خپل د زړه حال نه وايي، لكه د لوند لرگي ورو ورو سوځي. زه يې خور يم خو دې كله هم د زړه خبره راته نه ده كړې."

ما تهميني ته ووبل، " دنيا د شهريار سره څنگه پېژندلې و؟ " دې خو ستاسو خپل و. د ماشوم والي نه به يې تاسو کره تگ راتگ کوو؟ "

هغې د کافي وړې پيالې نه يو گوټ وکړ، " د شهر يار د مور او پلار تر مرگه مونږ چرته د دوي کورته نه وو ورغلي، دوي ډير اوچت خلک و. د کشتي د پېښې نه وروسته زما مور پلار شهريار ته ورغلل چې د مرو په مراسمو کې ورسره مرسته وکړي. په دې وخت کې شهريار د پنځويشتو يا شپږويشتو کالو و، پوهنتون سبق يې ايله خلاص کړې و. زه په انگلستان کې وم، نه يم خبره چې دنيا کله د شهريار کورته ولاړه او څه وختي دوي يو بل سره وليدل. هغه وخت دنيا د ډرېن په يو دوکان کې کار کوو، د اوولسو کالو وه خو مونږ ته بيخي ماشومه ښکارېده. په دې ورځو کې زما مور هم چې لا پخوا د سرطان په ناروغۍ اخته وه مړه شوه او زه چې جنوبي افريقي ته ولاړم نو راته اندازه وشوه چې شهريار زمونږ کور ته ډير تگ راتگ کوو. زمونږ کود تور پوستو يوي غريبي سيمي ته نږدې و او هلته د شهريار سپين موټر ته به تل واړه تاويدل را تاويدل. "

تهميني راته وکتل او بيا يې خپله خبره جاري وساتله، " دنيا ښايسته وه او د ډېرو ځوانانو زړونه يې په موتي کې و خو هيچا جرات نه شو کولای چې دې ته ورنږدې شي. زمونږ مور راباندې ډيره سختي کوله او يو څه دنيا ته د خپل ښايست احساس هم و چې غرور يې ورکړې و. شهريار چې زمونږ کور ته راتلو نو هغې سره به يې نېغې خبرې نه شوې کولې. ما يوه ورځ د دنيا نه پوښتنه وکړه چې شهريار يې خوبېدو؟ دې راته سم ځواب را نکړو. زه بېرته انگلستان ته ولاړم او کله چې به مي پلار او ورور سره په تيلي فون خبرې کولې نو دوي به د دنيا نه خوشحاله نه معلومېدل. داسې يې راته وېل چې دنيا د شهريار سره په موټر کې گرځي. په دوکان کې يې کار پريښی دی، د موټر چلولو زده کړه کوي. ما چې دا خبرې اورېدلې نو داسې فکر مي کوو چې دنيا شهريار ته ډېره نږدې شوې ده. کال وروسته چې بيا پلار کره ولاړم نو دنيا راته هم دا وېل چې زه او شهر يار ښه ملگري يو او بس... "

تهميني د بلې خبرې لپاره خوله خلاصه کړې وه چې د نا ستي د کوټې نه زما ايندروور را ووتله، " تاسو دلته مجلس کوی... دننه ټول د جيدار د زړه فلم کتل غواړي. تهميني او ما يو بل ته وکتل نو هغې په منفي کې سر وخوځوو. ما دا فلم ليدلی و او نور مي د کتلو توان نه و، " خدای خبر دا

ډاکټران څومره کلک زړونه لري چې ټوله ورځ د مريضانو خبرې اوري، په مېلمستياو کې له ناروغيو او د درملو نه علاوه بل څه خبره نه کوي او اوس دلته په کور کې هم د زړه عمليات گوري " زمه په زړه کې وگرځېدل خو په خله مې څه وو نه وېل.

ايندرور مې په حال پوه شوه، د تازه مېوې يوه غټه کاسه يې راته کېښوده او پخپله دننه ولاړه. ما تهمنيې ته يوه مالټا سپينه کړه، هغې يوه ټانگري تري واخيسته او ما ته يې وويل، " تا چې په وروستي ځل دنيا وليده نو څنگه وه؟ " دا لومړی ځل و چې هغې له ما د دنيا پوښتنه کړې وه. ما يوه مينه سپينوله او هغې ته مې نه کتل. د دنيا هغه وروستي تگ مې په زړه شو، " دنيا ډېره ستري معلومه، داسې لکه چې خوب وړي وي " تهمنيې وويل، " زلېخا هم څو مياشتې د مخه راته دا خبره کړې وه خو هر وختي چې ما د دنيا نه په ټيلي فون پوښتنه کوله نو دې به راته وېل، روغه يم... د دې د وړوکوالي عادت و چې خپله ناروغي به يې د نورو نه پټوله.

بره په اسمان کې يوه الوتکه ډيره ټيټه د کور د پاسه تېره شوه او د هغې د غراري له امله مونږ څو شېبې غلې ناست و. بيا مې پوښتنه وکړه، " په شهریار څه چل وشو؟ د تهمنيې د خولې يوه غمژنه اسويلی را ووتله، هغه بد نصيب خو د موټر په پېښه کې ځواني مرگ شو، ټوله کورنۍ په څو کالو کې داسې ورکه شوه چې ته به واي، د ځمکې پر مخ چرې ژوندي نه و. ته که د دنيا کورته تللي يې نو د غونډۍ د پاسه کور ته تاوېدونکي په وروستي گوتپېر د شناختي يوه تيره لگېدلې ده. د شهریار موټر هم هلته چپه شوي و، ده به ډېر تېز موټر ځغلوو.

ماته هغه ماښام سترگو ته شو چې دنيا زه خپل کور ته بېولي وم، د غونډۍ په هغه گوتپېر دې موټر ودرولي و خو ما د شناختي تيره نه وه ليدلې. دومره پوهه وم چې د دنيا لپاره هغه ډېر مهم ځای وو. تهمنيې پاڅېده او گړۍ ته يې وکتل، " مونږ به ولاړشو، ښه شوه چې تا سره مې وليدل. " هغې د ناستي کوټې ته په تلو تلو کې دا خبره کړه، زه هم ورپسې روانه شوم. تر هغې مې د هغې نه دا پوښتنه نه وه کړې چې دا او مېره يې دوبي ته ولي راغلي و.

د مېلمنو د تلو نه وروسته راته ايندرور وويل چې د درملو په هکله يو لوی سېمينار شوی و او د نور ملکونو نه ورته ډاکټران راغلي و. د تهمنيې

خاوند ډاکټر شرما د هغې استاد پاتې شوي و. ما د تهميني نه د هغې ټيلي فون نمبر واخيستو خو ډاکټر شرما راته ووبل چې دوي به ډېر ژر ډرېن ته ورشي چې د دنيا د علاج لپاره څه بن بنا وکړي. مونږ دوه اوونۍ نور هم په دوبي کې پاتې شو، جيدار اوس جک جوړ و. زوی مې نه غوښتل چې بېرته ولاړ شي، د ترور د اولادونو سره يې ټوله ورځ نوي نوي پروگرامونه جوړول. خو زما دفتر راته نور رخصت نه راکوو. بيا فېصله مو وکړه چې زه به بېرته ولاړه شم او دوي پلار زوي به وروستو راشي.

ډېلي ته په رسېدو خپل مشر راته په لومړۍ ورځ د اقتصاد او د مالي خبرونو څانگه راوسپارله. په دې څانگه کې ډېره گډ وډي وه، دوو کسانو د ډيرو پيسو لپاره نابېره په سي اين اين کې کار پېل کړی و او د خلکو مورال ډېر ټيټ و. بيا راتلونکي شپږ مياشتي زما لپاره ډېرې سختې وې، د نوو خلکو کار ته گومارول، د دوي زدکړې او د نوي دفتر جوړول ټول زما په غاړه و. مونږ د يوې بلې نړۍ والې شبکې سره تړون کړی و چې نوي پروگرامونه به ورته جوړوو.

يوه ورځ خبره شوم چې د هند يوه تجارتي نندارتون جنوبي افريقي ته ورلېږل کېږي. زمونږ کمپنۍ ته يې څلور د الوتکې ټکټونه مفت راکړي و. ما چې د دوي د پروگرام پاڼه وکتله نو پکې ډرېن هم ليکلی و. زړه مې ډير کېدو چې ولاړه شم، زلېخا، ايبي، زبېده، فاطمه او دنيا ټول راته مخامخ ودرېدل چې راشه.

زما د کال رخصت هم پاتې و، جيدار مې خبر کړو نو ده راته ووبل، " ولاړه شه يو څه آرام به هم وکړي." ما ورته وخنډل، " دا ټکټونه مفت نه دي، د خرو په شان کارونه رانه اخلي " د دفتر مشر سره مې سلا وکړه او اخر د سفر لپاره مې تياری پېل کړه. زلېخا ته مې ټيلي فون وکړو او زه يو واري بيا د ډرېن په هوائې مېدان کې بنکته شوم. بهر د زلېخا موټر او د دې پخوانی ډريور ډيوډ ولاړ و. زما سامان يې کېښودو او چې موټر کې کېناستمه نو راته يې ووبل، " ډېر وخت کېږي چې راغلي." ما ورته چېران وکتل نو ده په خدا د موټر شيشې ته اشاره وکړه، " دا بنده کړه " زما پام نه و، گرمې مې شوې وه، د موټر شيشه مې خلاصه کړې وه. په دې ملک کې د موټر شيشې خلک بندي ساتي، د کېناستو سره واره او لوی چېغې کړې دروازي قلف او شيشې دې بندي وي. دټريفک په اشاره يا

په هغو سرکونو چې موټرې ډېرې وي او ته مجبوره يې چې ورو لاړشي نو تور پوستي غلچکي هم غسې په انتظار ناست وي لکه چې په ځنگلونو کې څوک د بنکار لاره نيسي. بيا د سترگو په رپ کې لاس را دننه شي او هر څه چې شيشې يا دروازي ته نږدې وي، درنه ووري. يوي بنځي د غور نه والي و شوکول شوه، د يو سري دلاس نه موبایل ټيلي فون... ما دا کيسې ډېرې اورېدلې وي خو باور مې نه کېدو. خلک افسانې هم جوړوي او په دې خبره زلېخا او نورو ډېر وخت زه ترټلي وم.

زه د خپلو فکرونو نه هغه وخت را اوتم چې موټر د کور لوی دروازي کې دننه شو. د برنډې مرمرينو پونو ته تلونکي د سرو خښتو لاره هم هاغسې وه خو باغ يو څه مړاوې بنکارېدو. دا باغ د ازېليا د سرو، گلابي او نارنجي گلونو په بوتو ډک و خو اوس داسې بنکارېده لکه چې څوک ورته پام نه کوي.

په زړه کې مې ووبل سلېمان به زوروم چې... او د سلېمان د تصور سره مې يو ټکان و خوړو. دې خو مړ و. د موټر د ودرېدو سره مې دروازه خلاصه کړه او په برنډه کې ولاړ زلېخا ته مې منډه کړه. زه د هغې په غېږ کې پرېوتم او له خولې مې دومره غمژنه چيغه راووتله چې د کور ټول خدمتگاران را باندې راټول شول. زلېخا هم ژړل او بيا زه يې دننه بوتلم. په يوه صوفه دواړه کېناستو او تر ډېره وخته مې د هغې په غېږ کې سر اېښي و، اوښکې مې نه ودرېدې. په دې کال کې دا دويم ځل و چې ما دومره ډېر ژړلي و. د جیدار د عملياتو په ورځ مې په زړه وه او اوس د زلېخا کور راته د سلېمان خبرې رايادولې. هيڅ باور مې نه کېدو چې دې مړ و.

هره ورځ زما کور ته په راتلو به ده ناره کړه، " او هندوي ډوډي دې خوړلي ده که نه؟" ما به ورته ناره کړه مسلمانان! بيا دې د غوايي غوښه پخ کړېده که څنگه؟" ده به په زوره زوره وخنډل، " نه ښايسته افريقايي خنزير مې درته حلال کړی دی." زه په ژړا ستړې شوي وم او زلېخا هم هلته په صوفه زما له پښو بوتان لري کړل او زه وغځېدم. دې را باندې يوه نازکه کمبله وغوړوله، دروازه يې راپسي بنده کړه او زه يې يواځې پرېښووم.

درېمه برخه

ما خو شېبې هم هلته ارام وکړو او د ماښام تيارې خپرې وې چې زلېخا را پسې راغله. زه بره خپلې کوټې ته ولاړم، ځان مې وینځلو او يو واري بيا د زلېخا سره کېناستم. هغې راته يو فایل مخې ته کيښود، په دې کې د سلېمان د مړينې خبرونه چې په ورځپاڼو کې چاپ و په ترتيب اېښودل شوي و. په جنازه کې يې نيلسن منډېلا په خپله گډون کړې و. د اې اين سي د گوند د ځينو مشرانو پېغامونه و او ما دا حقيقت ومنلو چې سلېمان اوس په دنيا کې نشته. د ږوډۍ پر وخت مې د زلېخا نه د دنيا په هکله پوښتنه وکړه. هغې راته وويل، " دنيا په ختمېدو ده زيات وخت په کور کې وي، ټيلي فون ته ځواب نه وايي او که څوک يې ليدو ته ورځي نو دا ورسره نه وينې " د دنيا کور اوس د نوکرانو په لاس کې و، يوه نرسه د ورځې او يوه د شپې دهغې د خدمت لپاره ساتل شوې وې. د دې خور ته مينه او ډاکټر شرما دوه واري ورته راغلي و. د دې د وينې هر ډول معاینې شوي وي، د عصبي ناروغيو لويو لويو ډاکټرانو د تشخيص لپاره خپل زيار ويستلي و، يوه ډاکټر چې د جاپان نه د کوم کار لپاره راغلي و، هغه هم خپل وس کړی و.

خو د دې د مرض تشخيص نه وشوی، ځکه خو علاج يې هم نه و معلوم. د دنيا د وجود په نيمه برخه کې هيڅ خوښت نه و، پخوا يې پښې داسې وې بيا لينگي او اوس تر ملا ځان يې نه شو بنورولی. په لاسونو کې يې يو څه زور پاتې و چې دې به په کور کې د دفتر کارونه کول. هره ورځ سحر لس بجې د دې د کمپنۍ دوه با اعتباره کار کوونکي رابرت او گيتي به ورته کورته ورتلل او د کاروبار چارې به يې په مخ بېولې. دنيا به په کاغذونو دستخط کوو.

په بله ورځ زه د زلېخا موټر کې کېناستم او سحر لس بجې د دنيا کور ته ولاړم. ما غوښتل چې کله دا د کمپنۍ د منشي او د خپلې مرستيالې سره کېني نو زه يې وينم. خو هلته خبره شوم چې دنيا نن سترې وه او گيتي او رابرت نن نه راتلل.

زه د دروازي نه بېرته تلم چې يوې نرسې راته د دنيا د لاس ليکلې پېغام راوړو. په دې کې هغې خپل معذرت ليکلې و چې راسره نه شي ليدې، خو ماښام يې د راتلو بلنه راکړې وه. زه د هغه ځايه نندارتون ته ولاړم، ټوله ورځ مې کار وکړو. مازديگر چې زلېخا مې وليده نو هغې ته مې د دنيا

خبره وکړه. زلېخا ډېر په افسوس ووېل، "ته خبره يې چې د دنيا نيم وجود شل دی، دا په کت کې اړخ نه شي بدلولی، هر يو ساعت کې نرسه د دې وجود په کت کې بلې خوا ته اړوي چې په ملا يې زخموڼه جوړ نه شي." په ما دا خبرې ښې نه لگېدې. د دنيا کور ته مې د تلو لپاره تيارې کوله چې د هغې يوې نرسې ټيلي فون وکړو. راته يې ووېل چې هغه له ما سره نه شي ليدی ځکه ډېره ستړې وه.

زه ناهيلي شومه او په هغه شپه ما د زلېخا په وړاندې بيا ژړل. هغې راته د دنيا او د شهرپار کيسه وکړه. شهر يار د مور او پلار له مړينې وروسته د دنيا وجود ته پناه وړې وه. ده غوښتل چې دنيا هره ورځ وويني، هر ماښام به يې ورته ټيلي فون کوو خو تسلي به يې نه کېده. په شروع کې دنيا د شهرپار دومره پروا نه کوله خو د مورد مړينې نه پس هغه يوڅه ازاده شوه. د موټر چل يې زده کړو، د دوکان نوکري يې پريښوده، بيا خبر شو چې شهرپار ورته په خپلې کمپنۍ کې کار ورکړې و.

د دې کمپنۍ يو کارکوونکی د سلېمان نږدې ملگري و او راته يې ووېل چې دنيا هيڅ په بزنس نه پوهېده خو شهرپار ورته ډېر لوی دفتر ورکړې و. دنيا به کله دفتر ته تله او کله به نه تله. د دې کار هم معلوم نه و چې څه کوي خو شهرپار ورته موټر هم واخيستو. پلار يې په دې تسلي و چې لور به يې ښه شته من خپلوانو زوی سره واده شي نو دې به هم بې غمه وي. ټول ښار خبر و چې دنيا او شهرپار به يوه ورځ واده کوي. دواړه به يو ځای مېلمستيا ته تلل. د دنيا په غاړه به هره ورځ نوې جامې ښکارېدې. د وېښتو دوه کمځۍ يې يو شوې وې، د پتلون پر ځای به يې ساړي تړله او کله کله به يې په نرو لېچو کې ښکاري هم ښکېدل.

د شهر يار په کور کې د يوېشتم مارچ د نورو پارټي هم کېده، دا دود هم د دنيا د پاره يې پيل کړې و، که نه د شهرپار پلار خو مسلمان و. په دې مېلمستيا کې به د خلکو دا هيله وه چې دنيا او شهرپار به د خپل واده يا لږ ترلږه د کوژدې اعلان کوي خو داسې به نه کېده.

د دنيا په ژوند کې هر کال يوه غمښنه پېښه کېده، يو کال يې مورمړه شوه، بل کال ته يې پلار له دنيا سترگې پټې کړې، په درېم کال کې ورور يې د ډرېن په ساحل ځينو تورو پوستو د پيسو لپاره ووژلو. د هغه دوه اولادونه پاتې شول، دنيا غوښتل چې د کونډې وړېندارې سره ژوند وکړي خو هغې بل واده وکړو او له دنيا يې ځان گوښه کړو.

زلپخا سترگي پٽي ڪري، لکه ڇي هغه وختونه يي يادول. ما له هغي پوښتنه وڪره، " دنيا خو ستا هم ملگري وه، تا ورته ڇه ونه وپل؟" زلپخا سترگي پرانستي نو په هغي ڪي يو نا معلومه درد بنڪاره شو. " دنيا په ما ڊبره گرانه وه. ما له زره غوبنٽل ڇي هغه خپل کور اباد ڪري خو د دي ڊبر عجيبه طبيعت و، خود سره وه. که ڇا به ورته ووپل، شهريار بنه هلک دي نو دي به سمدستي پوښتنه ورغبرگه ڪره ڇي ڇه بنه والي لري؟ ما به ورته وپل په نري ڪي ڊير کم سري داسي دي ڇي بنڪلي، شته من او لايق وي او تا سره مينه هم ولري. هغي به ما ته ووپل ڇي، ته ڇه خبره يي ڇي شهريار ما سره مينه لري؟ ما به د هغي په غاڙه اوپزان غٽ الماس ته گوته ونيوله ڇي دا ڇا درکري دي؟ هغه به موسکي شوه، شهريار، او هغه موٽر، ما به د هغي شين ڪرولا ته اشاره وڪره، او ستا د جامو او مېلمستياو خرڅ او ستا د کار معاش ڇي مفتو ڪي يي اخلي. ما به په يوه ساه هغي ته دا شيان ورياد ڪرل نو هغي به ڙر زما په خوله لاس ڪېنودو ڇي بس دي مه رايادوه، دا ٽول شيان د ميني اظهار نه دي؟"

زلپخا راته په سوال وکتل، " ته ڇه فکر ڪي ڇي يو سري هره ورځ يوي بنځي ته قيمتي شيان اخلي، دا دميني نبنه ده او که نه؟" د ځواب لپاره مي دخپل خاوند څېره مخي ته شوه. زمونږ د واده اوولس کاله ڪېده، ياد مي نه دي ڇي په تېرو پينځو کالو ڪي يي راته ڇه سوغات اخيستي وي. د واده لومړي کاليزه ڪي يي يو د عطرو بوتل راته راوري و. په دريم کال مي زوي شوي و نو هرسوغات به د ده په ويار و. بيا مي چرته د ده په لاس ڪي نه گلدسته وليده، نه ڇاڪاڻيٽ او نه عطر... هن رښتيا يو واري د ملگرو سره په چکر بمبي ته تللي و نو راته يي د سپيني سڀي والي هم راوري وي. قيمت يي هم راته وپلي و ڇي پوره لس روپي و. بيا که مو جنگونه ڪري دي او که سڀل له تللي و، هيڄ شي مي د ده نه تر لاسه نه ڪرو.

د جيدار د ژوند عجيبه فلسفه ده، وايي ڇي ميني د څرگندلو لپاره د سوغات او د ډالي ڇه ضرورت نشته. دا ڇي د شي ڊوڊي په کور ڪي خورم، ٽوله تنخوا مي په کور ڪي خرڇيري او نورو بنځو پسي مي هوس نه وي، دا ڊبره لويه تحفه ده. زه د زلپخا په خبره د خپلو خيالونو له نري را بهر شوم. " د دنيا په يوه خبره به زه ڊبره نا ارامه شوم، کله ڇي به مي ورته د شهريار صفت وکرو نو دي به راته دسلېمان ستاينه پېل ڪره ڇي ما د څومره لايق او مهربانه سري سره واده ڪري دي. کاشکه شهريار هم د

سلېمان په شان وای. " د زلېخا په سترگو کې د کرکې یوه څپه مې ولیده خو ډېر ژر یې سترگې پټې کړې لکه چې وپربډه... هسې نه زه د دې په منفي احساساتو خبره شم.

ما نه غوښتل چې د زلېخا احساسات نور هم را وپاروم خو بیا مې زړه صبر نه شو، له خولې مې را ووتل، " دنیا له سلېمان سره کله نه پیژندل؟ " زلېخا وویل، " د هغې ورځې نه چې زه واده شوم. دنیا له ما لس کاله کشره ده، مونږ د افریقي د ملي کانگرس په غونډو کې یو بل سره پیژندلي و. دا لا په بنوونځي کې وه او د ځوانانو په جلسو کې به ډېره فعاله وه. سلېمان د نېلسن په نږدې ملگرو کې و او ده سره د واده نه وروستو زه هم سیاست کې داخله شوم. زموږ د ټولو بنځو د فعالیتونو تر شا سلېمان ولاړ و. ده زما سیاسي روزنه هم کړې ده او په دې لاره کې ډېرې بنځې زموږ کورته راتلې. د نېلسن منډېلا ځینې سیاسي ملگري به په ډربن کې زموږ په کور کې ایسارېدل. دلته څو واري سپین پوستي پولیسو چپاونه کړي دي. مونږ یوه مجله په پټه چاپوله او د شپې به مو په خلکو وپشله. د دنیا په شان ډېرو ځوانانو د دې مجلې گڼې په خپلو بستو کې گرځول او بنوونځي په لاره به یې د خلکو کورونو ته اچول.

وروسته چې شهریار دې ته موټر واخیستو نو د چاپ ټول کارونه به یې سرته رسول. زما لپاره د دنیا په هکله دا معلومات نوي و. تر اوسه مې داسې فکر کوو چې دنیا د غربت د ژوند نه د مینې دلارې شته من ژوند ته تللي ده. خو دا چې هغې په وړوکي عمر کې د نژادي توپیر پر ضد په فعالیتونو کې هم گډون کړی و، زما لپاره د منلو نه وه. دنیا به هغه وخت څنگه بنکارېده؟ " زما د دې پوښتنې په ځواب کې زلېخا پاڅېده او خپلې کوټې ته ولاړه. لږه شېبه وروسته د عکسونو یو زور البم سره بیرته راغله، عینکې یې په سترگو کړې او راسره جوخته کېناسته.

د زلېخا تور او سپین عکسونه و، د سلېمان د ماشوم والي او د دوي د واده په عکسونو کې دواړه ډېر ښکلي ښکارېدل. بیا عکسونه رنگین شول، د ای-اېن-سي د غرو گروپ عکسونه و. په یو رنگین عکس زلېخا خپله گوته کېښوده، سلېمان سره څلور ځوانې جینکې ولارې وې، درې په کې ما پیژندلي هم دوي کې دنیا هم ولاړه وه. نسواري لمنه تر گونډو پورې، سپین لنډ کمیس او سپین بوتان او جرابې، دوه لوي لوي کمښی یې مخامخ تر لمنې ځوړندي وې. د نورو جینکو نه لوړه او د سلېمان سره داسې جوخته ولاړه

وه لکه چي څوک ماشوم د خپل پلار تر څنگ ولاړوي. مونږ د البم پانې اړولې او زما تلوسه وه چې د شهريار عکس هم ووينم خو عجيبه خبره وه هلته د زليخا د دومره نږدې ملگري د چنگول يو عکس هم نه و. زليخا وويل، "شهريار په خپل کاروبار کې ډېر کاميابه و، دهغه ناسته پاسته ټوله د کاروباريانو سره وه. دلته چې به راغلو او مونږ به د ملک په سياست خبرې پېل کړې نو دې به يا په ټيلي فون اخته شو او يا به يې څه بانه وکړه او ځان به يې وويستلو. يوه ورځ شهريار او دنيا دواړه زمونږ کور ته راغلل. مونږ د رابن جزيري د نېلسن بندي خانې پورې د يو لوی مارچ تابيا کړې وه چې د جنوبي افريقه له ټولو بنارونو به تېرېدو. دا هرڅه مو له پوليسه پټ ساتلي و. په پوسترونو او بېرغونو د شعار د ليکلو کار د ډېرو ورځو نه پېل شوې و. هر چا خپله برخه په کور کې ساتلې وه. د دنيا داسې کارونو سره ډېره علاقه وه، هغې په خپل کور کې کمپيوټر ايښی و، دا هاغه وخت و چې ډېرو کمو خلکو سره کمپيوټرو، لکه چې دا هم شهريار ورته د امريکه نه راغونښتي و.

په دې ماښام مونږ د مارچ په وروستۍ پروگرام يو نظر اچوو. دنيا د سلېمان سره د ډلو د مشرانو په نومونو بحث کوو. زه به هم په کې کله کله ورولوېدم خو شهريار غلی ناست و، داسې لکه چې دې ټول کار سره د هغه هيڅ شوق نه و. زه پاڅېدم او شهريار ته مې وويل، "په لويو بنارونو کې د جلسو پروگرام هم چاپ شوی دی، غواړم چې يو نظر يې وگورې. شهريار ما سره هغه وړوکي کوټي ته راغلو چې ما به د خپل دفتر په توگه کاروو. ده يوه شېبه هغې وړې کتابگوټي ته کتل چې په هغه ورځ دنيا د يو پټې مطبعې نه راوړی و. داسې پنځوس زره نور کتابونه دنيا پنځوسو نږدې ملگرو کورونو ته رسولي و.

شهريار په ځای د دې چې راته يې د مضمون او چاپ په هکله نظر راکړی وای، د دې کتابگوټي د لگښت په هکله پوښتنې کولې. ده هېڅ سياسي نظر نه لرلو. ما غوښتل چې ده نه معلوم کړم تر څومره حده زمونږ د مارچ سره مالي مرسته کولې شي او چې پوښتنه مې ترې وکړه نو وې ويل، "دنيا تاسو سره ده. دا ډېره لويه خبره ده هغه چې هرڅه کوي زه پرې خوښ يم." ما ترېنه د کوژدنې او د واده په هکله وپوښتل نو دی گيله من ښکاره شو.

زلېځا لږ غلې شوه نو ما ورته ووبل، " که دوي په خپلو کې ډېره مينه کوله نو بيا هغه کوم طاقت و چې د دوي د يو ځای کېدو مخه يې نيوله. د دنيا مورپلار او ورور ټول مړه و. دا هم خپلواکه وه او شهرپار هم. نو دا څنگه کېدی شي چې دنيا بې له سببه د شهرپار سره د واده فيصله نشوه کولې؟" زلېځا نا ارامه شوه او ماته داسې احساس يې راکړو چې هغه خبره وه... د هغه څه نه، چې دنيا يې فېصلې کولو ته نه پرېښوده خو ما ته يې وېل نه غوښته. " يو لوظ راسره کوي؟" زلېځا نا ځاپه زه د خپلو خيالونو نه راوويستلم، " زه درته دا خبره کووم خو ځان سره به يې ساتي." ما ورته وخنډل، " هره بڼه بلې ته خبره کوي او وايي ځان سره يې ساته، خبره دې ستا او زما تر منځه وي، بيا چې خبرې يې نو د ټول بڼار بڼو ته يې هم داسې وېلي وي."

زلېځا زما په خدا په قهر شوه، " زه چې نه اوري نو ورشه خپلې کوتي ته، شپه ډېره تېره شوېده" هغې به کله کله ما سره نازونه کول، زه په کت اوچته کېناستمه او ورته مې وويل، " زه لوظ کوم چې ستا خبره به هېچا ته نه کوم، خو که بل څوک ترې خبر وي نو بيا به يې ليکم." زلېځا يو بل بالښت د سرلاندي کيښودو او وي وېل، " دنيا د سلېمان سره هم ډېره ملگرتيا لرله خو د هغې خبرې زما نه خوښېدې. زما سياسي فعاليتونه ډېر شوي و، دنيلسن د اخلاصولو لپاره په ټولې نړۍ کې جلسې کېدې. د سپين پوستو د حکومت سره هم خبرې روانې وې.

زما په کور کې به هره ورځ غونډې کېدې. دنيا به تر شپې نا وخته زمونږ په کور کې وه. د هغې په موټر کې به سياسي فعالين يوي او بلې خوا وړل کېده. بيا چې دې به خپل کور ته د تلو خبره وکړه نو سلېمان به نه پرېښوده چې يواځې ولاړه شي. ده به خپل موټر راوويستلو، که څه هم شهرپار ورته وېلي و چې پداسې وخت کې هم دې ورپسې راتلی شو. خو سلېمان به هم دغه وېل چې اوس به شهرپار ته څه تکليف ورکوي. د سلېمان په موټر کې به دنيا مخکې کېناسته او زمونږ ډرايور ډيوډ به د دنيا گادۍ روان کړو. د ورځې به هم چې زمونږ موټر مصروفه و نو دنيا به د سلېمان سره گرځېده.

کله کله به مې احساس کوو چې په سياسي ډگر کې زه ډېره وړاندي راوتلي يم او شا ته سلېمان او نوردوستان رانه پاتې دي. کله کله دنيا به د سلېمان په کومه خبره په زوره زوره وخنډل نو زما زړه به ډوب شو. سلېمان چې

په کوم انداز دنیا ته کتل، هغه زما نه خوښېدل. زه به ډېره په قهر شوم او یوه ورځ مې د هغه سره جنگ وکړو. خو سلېمان راته ډاډ راکړو چې هغه اوس هم له ماسره مینه کوي او دا چې بدگوماني ښه شی نه دی" د زلېخا په سترگو کې رڼا وځلېده، مخامخ په دېوال لگېدلی د سلېمان تصویر ته یې داسې کتل لکه چې عبادت یې کوي.

زه په ټوله کیسه پوهه شوم چې د دنیا سلېمان خوښېدو، ځکه خو یې د شهریار سره د واده فیصله نشوه کولې. په هغه شپه ما د دنیا څېره بیا بیا په خوب کې لیده. د هغې د ژوند هر یو راز راته اوس څرگند و. دنیا څومره ځان نیولی ساتي، داسې فکر کوي چې هېڅوک د دې په احساساتو نه پوهېدل. سحر راته یوه بله پوښتنه پېداشوه. شهریار د دنیا سره واده یا نکاح نه وه کړی، نو بیا څنگه د هغه ټول مال دولت د دنیا په برخه شول؟ د زلېخا نه مې په چایو دا پوښتنه وکړه نو هغې وویل، "داسې ښکاري چې شهریار د وړاندې نه هر څه د دنیا په نامه لیکلي و." خو زما زړه ته دا خبره نه لوېده.

په بله ورځ بیا منډې تررې وې. په نندارتون کې گډون کونکي د هند یو لوی تجار د شپې چا وژلی و. دی د خپل هوټل نه چې د سمندر په غاړه جوړ و د شپې چکر لپاره راوتلی و، سیکرټ یې څکول چې ورباندې دوو کسانو حمله وکړه. ښایي چې غله و. دی په چاقو ووهل شو او تر څو چې یې روغتون ته رسولو دی مړ و.

د ژورنالستانو غوا لنگه شوه، هر چا د دې خبر اصل کیسي ته درسېدلو هڅه کوله ځکه د هوټل خادمانو پولیس ته وپلې و چې د هوټل نه یوه ډله کسان چکر ته وتلي و. زما د ژورنالستانو نه دوه کسان په دې کیسه اخته شول. زمونږ کېمري او سامانونه چې په بېړۍ کې بار و، تر هغې نه و رسېدلي او زه ترهې ونيولم. مازیگر څلور بجې ما د ښاروال سره مرکه هم کوله او زمونږ دوه کېمري په کاري وې. یوه همکار مې د بېړۍ شرکت ته ټیلي فون وکړو او دوي وویل، "چې زمونږ سامان په بندر کې دی، مازیگر به یې هوټل ته رسوي.

هم هغه شپه مې فیصله وکړه چې زه به په خپله بندر ته ورشم چې کار گړندی شي. زلېخا ته مې وویل او د ډیوډ سره په موټر کې د بندر لورې ته ولاړم. کیمره مین محمود هم راسره و. افریقاني پاچا د کمپنۍ نوم و، د دوي دفتر ډېرلوی او بهر د خلکو گڼه گڼه وه. مونږ ډېر په کړاو دننه

ولارو او مشر سره مو د ليدو غوښتنه وكړه. د ده دفتر ته چې وردننه شو نو يوه بڼځه هلته ناسته وه. ما د ورتلو سره خپله ستونزه مشر ته بيان كړه، دا چې مونږ دهند نه ورغلي و نو ډېر درناوی يې راته وكړو خو دا يې نه منل چې زمونږ سامان دې له نورو وړاندې راو ويستل شي. ما ورته د تجار د قتل خبره وكړه، نو دې يوه څه نرم شو. ما نه يې د سامان د نمبر كاغذونه واخيستل او بهر ووتلو، محمود هم ورسره ولاړو.

ما د هغې بڼځې سره خبرې پېل كړې. د هغې نوم شيرين و، زما په ذهن كې يوه تلې غونډې وغرېده. له هغې مې وپوښتل چې "ته فانوس شركت كې كار كوي؟" هغه ډېره حېرانه شوه، راته يې وويل، "ته لكه چې ما پېژني؟" ما ورته ځان وړ وپېژندلو او دا چې د زلېخا نه مې د هغې نوم اورېدلی و. بيا مې ترېنه د دنيا په هكله وپوښتل نو هغې هم ډېر په خفگان راته د دې حالت بيان كړ، دا يې هم راته څرگنده كړه چې دنيا د كله راهيسې دفتر پرېښی و، هغې نه وه ليدلې. د رابرت او گيتي نه به يې معلومات اخيستل، په مياشت كې يو واري د شركت د كاركوونكو په غونډه كې به د دنيا له خوا يو پيغام هم ولوستل كېدو.

شيرين او ما تر ډېره وخته خبرې كولې او يو واري مې ترېنه د شهریار پوښتنه وكړه نو دې خبره واړوله. بيا زمونږ د سامان بېكسونه د گمرک نه تېرشول او محمود راته خبر راكړو چې هر څه په موټر كې بار شوي دي. شيرين راته خپل كارت راكړو چې كه وخت مې پېدا كړو نو د فانوس شركت ته ضرور ورشم. په هغه ورځ مونږ د شپې تر لسو بجو په كار اخته و، كور ته چې راغلم نو زلېخا راته په انتظار وه. د دنيا پيغام هم را رسېدلې و. هغې زه بللې وم خو زه تر دريو ورځو ډېره مصروفه وم. زمونږ كارونه چې سر ته ورسېدل نو ټولو كاركوونكو ته مې رخصت وركړو. دوي كېپ ټاون ته د سېل لپاره ولاړل او زه هم هلته ډرېن كې ايساره شوم.

دنيا ته مې ټيلي فون وكړو او هغې راسره د ليدو پروگرام جوړكړو او ما بنام شيرين بجې وركړه ولاړم. د ناستې په كوته كې هرڅه په خپل ځای و، د سپورمې معبد، په كې بله ډيوه، په ډېوال د ځغلېدونكو اسونو انځور، يوې تور پوستې جينې مجسمه چې په امزري ناسته وه. د دنيا يوې خدمتگاري راته د مالتو اوبه راوړې. ما ورو ورو ځنېل او كله كله به مې د سپورمې ډوله معبد شا ته وكتل چې د دنيا كوتې ته يې لاره تللې وه. ډېر

وخت تېر شو نو دنيا د سپورمې ډوله معبد تر څنگ په څرخي چوکۍ را
 بنکاره شوه. هغې سره يوه نرسه هم په سپينو جامو کې را روانه وه. دنيا
 د چوکۍ پاڼه پخپله گرځوله، د هغې په پښو يوه نسواري کمبله غوړېدلې وه،
 ويښته يې په يو شين رومال تړلې و او د بندې غاړې څر جمپر يې وجود
 پټ کړی و. زه ورپاسېدم او د دې تر غاړې ووتم، هغې زما شا تپوله او نه
 پوهېدم چې څه ورته ووايم. ټول الفاظ زما په غاړه کې بند شول، خوله مې
 داسې وچه وه چې لاړې مې نه شوې تېرولې، يواځې په سترگو کې مې د
 اوبو ډنډ ولاړ و. ما ډير غوښتل چې ځان قابو کړم او زلپخا راته خبرداري
 هم راکړی و چې دنيا سره که څوک زړه سوی وکړي نو د دې بد راځي. د
 دنيا په مخ دومره مېرانه وه چې زما زړه يې را ډک کړو، هغې په لاس کې
 نيولې رومال سره زما سترگې پاکې کړې او ټوکه يې وکړه چې زما د
 سترگو رانجه را بهېدلې دي. ما وخنډل ځکه ما چرته په ژوند کې سترگې
 نه وې توري کړې. زه په صوفه کېناستم او د هغې لاس مې په خپلو
 لاسونو کې ونيولو. ورو ورو زموږ خبرې پېل شوې، هغې د جیدار په
 هکله پوښتل، د تهميني او ډاکټر شرما سره زما د ملاقات خبرې يې کولې،
 زما د زوی روپک د سبق پوښتنه يې وکړه، ټولې خبرې زما د ژوند سره
 تړلې وې. ما جرات نشو کولی چې د هغې د مرض او د علاج په هکله
 مې خبره کړې وای.

د هغې سترگې او مخ پرسېدلې و، کېدای شي د دارو اثر وي، د هغې د
 لاس نری اوږدې گوتې ژېر بخني وې، لکه چې داروگانو دهغې د وجود
 نه ويني زبېښلې وې. په يو کال کې دومره بنایسته بنځه څرنگه د مرگ
 انځور شوه، اخر ساينس دومره پرمختگ کړی دی، يو څه خو د دنيا د
 رنځ علاج به هم وي. زما او د دنيا تر منځ اوس هم يوه ناليدلې پرده
 موجوده وه، د هغې احساساتو معلومول څه اسانه کار نه و، ما چې له کله
 راهيسې دې سره پېژندلې و، يو واري يې هم د شهريار ذکر نه و کړی،
 داسې لکه چې دا نوم هغې ته هيڅ مانا نه لرله.

په دې کور کې ما يواځې د ناستې کوټه او د بهر بنده برنډه لېدلې وه،
 د شهريار عکس په کې نه و. دا کور د شهريار پلار جوړ کړی و، په کومه
 ورځ چې د دې جوړښت مکمل شو، د شهريار مور او پلار مړه شوي و، بيا
 هغه کله هم په دې کور ژوند نه وو کړی، غوښتل يې چې دنيا سره به د
 واده نه وروستو ورته کډه وکړي. د شهريار د مړينې اوس پنځلس کاله

پوره شوي و، لکه چې دنيا نه هر څه هېر و، بس د هغه مال دولت يې ترې واخيستو، خو دې ته هم ژوند اوس عذاب گرځېدلی دی، کله کله انسان په خپل بنو او بدو نه پوهېږي. که شهريار سره يې هغه وخت واده کړی وي نو اوس به يې د روپک هومره زوی يا لور لرلې. دنيا ته مې يو کتاب دالی کړی و او دې د هغې کتاب پانې اړولې را اړولې. يوه نرسه چې را بنکاره شوه نو زه پوه شوم چې دنيا نور نشي کېناستې. هغې رانه رخصت واخيستو او بيا په څرخي چوکي د سپورمي ډوله معبد تر شا ورکه شوه.

څلورمه برخه

زه چې بېرته کورته راغلم نو زلېخا په خپله کوټه کې وه. زه هم هلته ورسره په کټ کېناستم او د دنيا حال مې ورته بيان کړو. بيا مې ترې پوښتنه وکړه، "ته دنيا ته څومره نږدې وي؟" د زلېخا پر مخ يو سيوري غونډې تېر شو، بيا يې وويل، "دا ماته د خپلو اولادونو په څېر گرانه وه، ما دهغې خبره له خولي واخيسته، "گرانه وه... لږ غور وکړه يعنې وروسته درباندي گرانه نه وه؟" زلېخا وموسیده او په مصنوعي قهر يې راته وويل، "چپ شه په خبرو کې مه رالوپړه، "زه شېبه غلې وم بيا مې وپوښتل، "ستا او د دنيا ترمنځ يو څه خبره شوې وه او تا راته تر اوسه هغه خبره نه ده کړې" زلېخا سترگې پټې کړې وې او ما داسې انگېرله چې دا به اوس راته ووايي چې په هر څه کار مه لره خو هغې سترگې پرانستلې او راته يې وويل، "د ټولې دنيا په نظر شهريار د دنيا لپاره مناسب هلک و او د دوي دواړو په خپلو کې تگ راتگ، ديو بل ته د کتلو او د خبرو نه هېچا ته دا شک نه و لوېدلی چې دوي د يو بل سره مينه نه کوي.

د دنيا د سالگرې په يو محفل کې ټولو داسې انگېرله چې دوي ممکن د کوژدنې اعلان وکړي. په هغه شپه دنيا ناوې شوې وه، انشي گلابي کميس يې د مريو ډک و، چا راته وويل، شهريار دا کميس ورته د جاپان نه راوړی و، اصلي ملغلري ورباندي لگيدلي و. همدغسې ملغلري دنيا په خپلو

وېښتو کې هم تومبلي و. دوي دواړه ډېر خوشحاله معلومېدل، شهريار خو واري دا د لاس نه نيولی خپلو مېلمنو سره معرفي کړې وه. د کپک د پرېکولو پر وخت شهريار ورسره جوخت ولاړ و، زما په شان ډېرو خلکو دنيا او شهريار ته بېل بېل وېلي چې هم په دې مېلمستيا کې دې کوژدني اعلان وکړي. شهريار به د دې خبرې په ځواب کې دنيا ته وکتل چې دا به فېصله کوي او دنيا به په توکو خبره بلي خوا ته واړوله. دنيا ورته سم ځواب نه وېلو. نور کله به يې هم دا خبره په خدا کې تېره کړه، کله به يې وېل زه وخت غواړم، کله يې وې تر څو چې نېلسن منډېلا له بنده نه وي را خوشي شوی زه واده نشم کولی. زلېخا لا نورې خبره هم کولي خو يوه خدمتگاره را دننه شوه او مونږ ډوډۍ ته راوچت شو. زمونږ خبرې په ډوډۍ هم روانې وې او هغه شپه چې زه د خوب لپاره په کت پرېوتم نو د زلېخا خبرې مې بيا بيا اورېدې. په تصور کې مې لېدل چې شهريار به څنگه دنيا ته مينت زارۍ کړې وي. څه څه به يې ورته وېلي وي، دنيا ولې ورسره دومره کلکه وه؟ ده خو ډېره نازولې او بيا د دې لپاره چې د دې پام ځان ته واړوي، د دفتر يوې بلي جينۍ شيرين ته نږدې شو و. خو په ځای ددې چې دنيا خپله لاره بدله کړي شهريار سره يې جنگ وکړو چې دا لوبې مه کوه. د حسد په ځای يې ورته وېلي و که شيرين دې خوښه ده نو واده ورسره وکړه. بيا چې شهريار ورته د ځان وژلو گواښ وکړو نو دنيا ترېنه دومره زړه بدې شوه چې تر ورځو ورځو يې ورسره خبرې نه کولې. شهريار د روغې لپاره د زلېخا کورته راغلو نو دلته څومره لوی جنگ به شوي و. دنيا ورته په ډاگه و وېل، چې که داسې جذباتي فشار ورباندې راوړي نو کېدې شي ټول عمر د شهريار مخ ونه وينې.

د شهريار يو څو خپلوانو د فانوس نومي شرکت کې کار کوو. شيرين هم د شهريار د ترور لور وه او د شيرين د نوم سره مې دهغې کارت را ياد شو. زلېخا د چايو نه سمدستي وروسته چرته تللې وه، ما د کور په ټيلي فون شيرين سره خبرې وکړې، هغه په دفتر کې وه، يوولس بجې مې ورسره د ليدو وخت وټاکلو. مانه غوښتل چې زلېخا زما د پرگرام نه خبره شي ځکه داسې احساس راته کېدو چې هغه راته پوره حال نه وايي. په داسې وختونو کې چې ما به د زلېخا موټر نه لرلو، نو د يوې کمپنۍ نه شخصي گاډۍ په کرايه کوو. دې کمپنۍ کې ته مې ټيلي فون وکړو او لس بجې گاډۍ د

ډرپور سره حاضر و. د کور خدمتگارانو ته مې ووبل چې زه د ډرین په چکر اوځم او ماښام به راځم. د خپلې خبرې د ریښتیا کولو لپاره مې یو ساعت د سمندر په غاړه وخت تېر کړو.

د فانوس شرکت د هغې دنگې ودانۍ د لومړۍ پور ټوله برخه نیولې وه. په رېسپیشن کې یوه تور پوستې جینۍ ناسته وه او زما د کارت په لیدو یې د مېلمنو په رجسټر کې زما نوم ولیکلو. بیا یې د شیرین دفتر ته خبر ورکړو او لږه شپبه وروسته د هغه سکرټر راپسې راغی. زه یې یو لوی کوټي ته بوتلم چې لس دولس کسان په کې په کمپیوټرو ناست و. د شیرین دفتر د دې لوی کوټي بل سر ته و او د شیشې د دیوال نه مې د هغې مخ ولیدو. دا په ټیلي فون بوخته وه، سکرټر راته د دې د کوټي دروازه پرانستله، شیرین د لاس په اشاره راته دکېناستلو ووبل او زه د یو گول مېز سره ایښی په څرمني پوښل شوی کرسی کېناستم. تر څو چې دې په ټیلي فون خبرې کولې، ما په دفتر کې ایښي شیانو ته کتل.

د هغې په مېز د کمپیوټر شا وخوا کاغذونه او فائلونه و، د خاورو یوه غټه پیاله کې نیمه کافي څښل شوې وه او نیمه تراوسه پاتې وه. د پیالې د پاسه لیکلې و "ایډز ووژنئ" مخامخ په دېوال د دوو ماشومو جینکو تصویرونه و چې یو شان د اوسپنې په فریمونو کې بند و. شبا هت یې شیرین ته نه و، ښایي وربرې یا خورزي یې وې. د الماری د پاسه د بادباني بېرۍ یو وړوکې ماډل د لرگي نه جوړ ایښی و. په دې لرگینې بېرۍ یو خوا ته فانوس لیکلی و. شیرین خبرې خلاصې کړې، ماته یې ستړې مه شي ووبل او رانه یې پوښتنه وکړه، "چای څښي که کافي؟" ما د چایو ورته ووبل نو دې بیا پوښتنه وکړه، "مونږ سړې چای هم لرو، که گرمې دې شوي وې دا به درته راوغواړو" ما وخنډل او ورته مې سر د خوځولو په اشاره ووبل، "سړې چای به ډېرې ښې وي خو چې واوره په کې نه وي" هغې خپل سکرټر ته په ټیلي فون کې د چایو امر ورکړو اومونږ خبرې پېل کړې. هغې د خپلو کارونو او د فانوس شرکت په هکله معلومات راکول بیا یې وویل، "ته خو تېر کال هم راغلي وې، دنیا سره دې لیدلې و؟" ما د دنیا سره د خپل ملاقات حال ورته ووبلو نو شیرین حیرانه وه چې هغه وخت دنیا ولې زه د فانوس شرکت دفتر ته نه وم را بللي.

ما ورته د خپلو مصروفیتونو حال ووبلو، بیا مې ترې د شهریار پوښتنه وکړه نو د شیرین دمخ رنگ بدل شو، راته یې وویل، "شهریار ډېر اوچت

انسان و، ژوند ورسره وفا ونکړه، زمونږ په خاندان کې اوس یو سړی داسې نه دی پاتې چې دا دومره لوی شرکت سمبال کړي، دنیا چې تر څو روغه وه، ډېر کار یې په کې وکړو خو اوس هغه هم له پښو لوېدلې ده. ما شیرین ته خواست وکړو چې د شهریار دفتر لیدل غواړم. هغه زړه نازړه وه، زما هدف ورته نه و څرگند. ډاډې ورسره وکړو چې دنیا سره مې یو څه ملگرتیا پیدا شوي ده، غواړم چې په خپلو سترگو د دې دفتر وویښم، بنایي دنیا به لږه موده وړاندې پورې هم د شهریار په دفتر کې کیناستله. شیرین زما خبره رد کړه، " دنیا چرې هم د شهریار په دفتر کې نه ده کیناستلې، د شهریار دفتر هم هاغسې ساتل شوی دی څنگه چې د هغه له مړینې وړاندې و."

" بیا خو نور هم ضرور دی چې زه دا ځای وویښم، " ما په تینگار وویل، شیرین راپاڅېده او زه ورپسې له کوتې ووتلم. د لوی تالار نه په تېرېدو ټول کارکوونکي په احترام شیرین ته ودرېدل، هغې ورته په ځواب کې هیلو وویل او وړاندې به ولاړه. د تالار په وروستی سر کې یوه دروازه بره پونو ته خلاصېده، مونږ له دې دروازې ووتلو او څو پونو په ختلو د بل منزل په را هدارۍ کې ودرېدو. هم هلته یو اوږد دهلیز یوې لوی کوتې ته غځېدلی و. شیرین ما ته په اشاره د ودرېدو وویل او په خپله د راهدارۍ بلې خوا ته جوړې وړې کوتې ته ولاړه.

لږه شېبه وروسته چې راووتله نو یو تور پوستی ساتندوی په څر یونیفارم کې ورسره و. د ده ملا سره یو زنځیر پورې بې شمېره کنجیانې ځوړندې وې، ده راته سر تیت کړو او د دهلیز بل سر ته د کوتې په لورې ولاړو. د دې کوتې د دروازې جرنده یې پرانستله او مونږ ته یې یوه دروازه خلاصه ونيوله. شیرین او زه کوتې ته ورننوتلو.

د شهریار په دفتر کې د پینځلسو کالو راهیسې څوک نه کیناستل خو داسې احساس مې وکړو لکه چې اوس اوس څوک په کې ناست و او یوې شېبې له ترې بهر وتلی دی. د لوی مېز شیشه داسې پاکه وه چې د چت پکې او ریاگانې په کې ښکارېدې، په یوه بلورینه کاسه کې تازه ځنگلي گلونو گیدې ایښي وې. دلته کمپیوټر نه و خو درې بېلا بېلو رنگونو ټېلي فونونه په لوی مېز پراته و. د دېوالونو سره الماری او شیلفونه جوړ و، په ځینو کې کتابونه و، ځینې تش وو. په یو کې د لرگي جوړ افریقایي مجسمې وې، زیات تره ځنگلي ځناور و.

د دفتر په لوی مېز یو د سپینو زرو فرېم هم و، په دې کې د لگېدلی عکس مخه هغې چوکۍ ته وه چې شهریار به ورباندې کېناستو. ما دا تصویر لېدل غوښتل، په زړه کې مې تلوسه را وپارېده. د مېز بلې خوا ته ورغلم، زما د توقع خلاف هغه تصویر د دنیا نه و. هغه تور او سپین تصویر د شهریار د مور او پلار و. ښایي د دوي د ځوانۍ تصویر و، شیرین راته ووبل، "دا تصویر شهریار د مور او پلار د مړینې نه وروسته په دې دفتر کې کېښودو" ما ترې پوښتنه وکړه، "د دنیا تصویر دلته نشته؟" شیرین ووبل، "د دنیا یو لوی تصویر په دې مخامخ دېوال لگېدلی و، یو څو میاشتې کېږي چې د هغې په غوښتنه مو له دې ځایه لرې کړی دی. زما په فکر د هغې خور تهمینې له ځانه سره انگلستان ته یووړو. "د دنیا دفتر په کوم ځای کې دی؟" شیرین د دفتر یو سر کې جوړ دروازي ته اشاره وکړه، بیا ولاړه او هغه یې پرانستله.

داسې ښکارېده چې د شهریار دفتر ډېر لوی و او په دې کې د لرگي یو دېوال دا کوټه نیمه کړې وه. مونږ چې په دې کې جوړ دروازي نه بلې خوا ته ولاړو نو ما ته اندازه وشوه چې دنیا په شهریار څومره گرانه وه. هغه بله کوټه لویه وه، په مېز کمپیوټر ایښی و، د دېوال سره لویه صوفه او د تور لرگي مېزونه د کوټې ښایست و. په کرکیو قیمتي طلاي رنگه پردې ځوړندې وې او په دېوالونو د لاس جوړ شوی ښکلی انځورونه و چې په کې د افریقه غرونه او سمندري نندارې ښکارېدې. دا دفتر ریښتیا چې د دنیا وړ و. ما د شیرین نه پوښتنه وکړه، "اوس دلته څوک کېښی؟" هغې ووبل، "کله کله رابرت یا گیتی د دنیا په کمپیوټر کې د فایلونو د لېدو لپاره راشي او کله چې کار خلاص کړي نو بیا ځي.

هر سحر دا دواړه کوټې هم هاغسې پاکېږي لکه چې پخوا کېدل. یو چا شیرین ته په موبایل ټیلی فون زنگ تېر کړو نو مونږ بېرته د شیرین دفتر ته راغلو. هلته په مېز د شیشې په یو لوی گېلاس کې زما سرې چای ایښی وې، ورسره په یوه کاسه کې د واورې توتې او یوه قاشوغه هم و. د سرو چایو د گیلانس په څنډه نیم پرېکړی لیمو تومبلی و. مونږ کېناستو نو چای مې را واخیستی، شیرین تر اوسه په ټیلی فون خبرې کولې او بیا ولاړه بهر د خپلو کارونو پسې ووتله. بېرته چې راغله نو معذرت یې وغوښتو، ما ورته وویل، "که بد ونه گڼي نو د دنیا په هکله یو څو پوښتنې درنه وکړم. هغه یو څه نا ارامه غونډې شوه، بیا یې ووبل، "که ځواب راسره نه و.

خو دا راته بد بنکاري ځکه دنيا ناروغه ده، تراوسه زمونږ د شرکت مشره او زما د خپلوانو نه هم ده"

ما ورته وويل، "که ځواب نشي راکولي، زه پرې نه خفه کېږم، خو په زړه کې مې يوه غوټه ده. شهريار د دنيا سره دومره مينه کوله، خپله ټوله هستي يې د دې په نوم کړه، ولې دنيا د ده سره واده نه کوو؟ ددې د انکار سبب څه و؟" شيرين يوه اوږده ساه راښکله او شپبه غلې وه، بيا يې پوښتنه را غبرگه کړه، "ته څه فکر کوي چې ولې هغې فېصله نشوه کولې؟" اوس زه راگېره شوم. زلېخا زما کوربه وه، ما سره يې ډېره مرسته کړې وه، سلېمان د هغې خاوند و، ځان راته ډېر سپک بنکارېدو چې د يو مړ کس په هکله څه ووايم. شيرين زما مخ ته کتل، ما ورته وويل، "زه داسې انگېرمه چې د دنيا د بل چا سره مينه وه،" د شيرين په تندي گونځې پيدا شوې، "هو ما هم داسې گڼله او تر ډېرې مودې مې همدغه نظر و چې هغه بل کس واده دی، د خپلې مېرمنې سره ښه خوشاله ژوند کوي او دنيا ليونې شوې ده چې په داسې لاره مزل کوي چې منزل ته نه ځي." د شيرين غږ لوړ شو، يو څه په قهر وه، "زما په شان ځينو خلکو په دې دفتر کې هم داسې گڼله خو د اصل کيسې نه هېڅوک خبر نه دی." د شيرين غږ ورو شو داسې لکه چې سلگۍ وهي. زه دهغې کرسی ته نږدې شوم، "اصل کيسه څه ده؟" ما هڅه وکړه چې په خپل اواز کې تلوسه څرگنده نه کړم. شيرين بيا غلې وه، اوس يې په سترگو کې رڼا هم نه بنکارېده، بيا داسې لکه چې ځان سره لگيا وي، په وينا شوه. "هم هغه واده شوی شری چې دا يې له ځانه سره گرځوله، په سياسي جلسو کې به يې د لاسه نيولې وه، په دې مټين و. دا يې هېڅ نه پرېښوده چې د خپل ژوند فېصله وکړي، دا به دفتر ته هم راتله نو ورپسې به يې لس واري ټيلي فون کوو. د دنيا سيکرټره مالتې نومېده چې وروسته بيا زما دفتر ته را بدل شوه، د هر څه نه خبره وه. دنيا څو واري مالتې ته وپلې و چې که د سلېمان ټيلي فون راشي نو ورته ووايه دا په غونډه کې ده.

شهريار هم د دې نه خبر نه و. هغه هم لکه د نورو په شان داسې فکر کوو چې دنيا د زو... " شيرين نږدې وه چې د زلېخا نوم اخيستي واي خو الفاظ يې د ژبې لاندې ونيول. يو څو شيبې يې فکر کوو چې څه ډول خبره وکړي. بيا يې ډېر په احتياط وويل، "دنيا اوس چې څرنگه ده، پخوا داسې نه وه. دهر چا په خبره به يې باور کوو، هر څه به يې ريښتيا گڼل. لکه د

یوې ما شومي وه. " ما شیرین نه پو بستنه وکړه، " ته دنیا د نړدې نه پېژني ، آیا دی د شهریار سره مینه لرله که نه یواځې په کالو او جامو مئینه وه؟" شیرین سمدلاسه ووبل، " ټولو خلکو داسې فکر کوو چې دنیا زرپرسته ده، د شهریار مال خوري او واده ورسره نه کوي.

خو داسې نه وه، شهریار سره چې دنیا څومره مینه کوله، بنائې په خپله د شهریار هم نه وه. زه یو واري د فانوس د ځینو کارونو لپاره د شهریار کورته ولاړم. دی تر هغې وخت د خپل پلار جوړ شوی کور چې اوس په کې دنیا اوسېږي نه و تللی. دا بل کور د سمندر په غاړه جوړ دی، هلته مې د دنیا موټر ولېدو. دا د چوټۍ ورځ وه، خدمتگار راته ووبل، " شهریار د منډې لپاره بهرساحل ته وتلی و. دنیا له ما لږ وړاندې هلته رسېدلې وه او کله چې دهغې نه مې پوښتنه وکړه نو خدمتگار د شا برنډې ته بوتلم. هلته خبره یې چې دنیا څه کول؟... په خپلو لاسونو یې د شهریار خېرن کالي ونیځل. زما په لیدو یې راته ووبل، " هغه بله ورځ د شهریار په سپین کمیس مې غوړ داغ ولیدو، بس اوس مې فېصله کړېده چې د دې کمیسونه به په خپله وینځم.

شیرین په مېز ایښې کاغذي رومال ته لاس کړو نو زما ورته پام شو، د هغې سترگې لمدې وې. ما شیرین نه بخښنه وغوښته او ورته مې ووبل، " نور دې نه په عذابوم، بس دا راته ووايه چې د شهریار په مړینې کې د چا لاس و؟" د شیرین تندي بیا گونځې شو خو وې وبل، " د هیچا لاس نه و، بس دا د قسمت خبرې دي. شهریار او دنیا د واده فېصله کړې وه خو د هر چا نه یې پټه ساتلې وه. شهریار غوښتل چې د هغه نوی کور د دنیا په نوم شي. د مورپلار هر څه یې دي ته سپارل. په فانوس کې یې هم د دنیا لپاره ونډه وه. په کومه ورځ چې په ټولو کاغذونو دستخطونه وشول، زه هلته موجوده وم. له بده مرغه د شهریار وکیل ایډورډ د سلېمان هم ملگری و او نه پو هېرم چې څرنگه او کله یې سلېمان خبرکړی و.

د شهریار د مړینې په ورځ سلېمان هم د دنیا کورته تللی و او داسې ښاي چې دنیا نه یې د هغې د ژوند د فېصلو په هکله پوښتنې کولې. د دنیا په کور کې ټولو پخوانیو نوکرانو دا خبره کوله چې په هغه ورځ سلېمان ډېر په قهر و او دنیا څو واري په ژړا له کوره وتلې وه. سلېمان به بېرته دننه بوتله. یوه خبره چې د دنیا زړې آیا راته وکړه، دا وه چې سلېمان ورته څو واري ووبل، " ته زما نه بغېر هیڅ هم نه یې.

شیرین خو شیبی غلی وه، بیا بی ووبل، "سلیمان په هغه ورخ د دنیا سره
ډېره بده وضع کوله او کله چې په قهر له هغه خایه ولاړو نو دنیا تر مابنومه
په برانده کې ناسته وه، ژرل یې. داسې بناي چې په هغه مابنوم شهریار
چې د دنیا حالت ولیدو نو ډیر خواشینی شو خُگه خدمتگارانو نیم ساعت
وروستو دی ډېر په قهر او په غضب د موټر په لوري روان ولیدو او موټر
دومره په سرعت له کوره ووتلو چې د دېوال یوه تپره یې هم ماته کړه،"
دشیرین ستونی بیا غریو ونیولو خو خبره یې جاري وساتله، دکور نه
تلونکی سرک په لومړي گوټپېر د شهریار د موټر د غورخېدو غږ دومره
لور و چې په کور کې دننه ناستي دنیا هم واورېدو. هغه لکه د لېونو یبلي
پینې په مندو وه. خدمتگارانو ډېر په گرانه دا ایساره کړه، گني هغې هم
خان له دې غوندې بنکته اچولو. د شیرین له سترگو اوبنکې بیا رواني
وي، دهغې غم دومره ژور و ما هیڅ اندازه نه شوه لگولي. تر ډېره وخته
مونږ دواړه غلي ناست و، هغې چې بڼه وژرل نو سترگې یې په کاغذي
رومال پاکې کړې، پوزه یې سره وه او ما سره یې سترگې نشوې لگولي
خپله کرسی یې د کمپیوټر مېز ته نږدی کړه او بې مقصده یې گوتې په کار
اخته شوې.

زه پوهېدم چې شیرین به له ما سره بهر دفتر ته نه راووحې، ما ته هم هلته
خپل وجود بې خایه بنکاره شو. ورو غوندې راپاڅېدمه او شیرین ته مې
خدای په امان ووبل. د هغې مخ هم هاغسې د کمپیوټر په لوري و خو زما
د خدای په امانی خُواب یې راکړو.
زه د فانوس دفتر نه بهر راوتلم، د لمر وړانگو زما د سترگو نظر کم کړو،
بې اختیاره مې لاس خپل بیگ ته شو. د لمر توري عینکې مې را وویستلې
په سترگو مې کړې او د خپل موټر په لټه کې شوم.

پای

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**